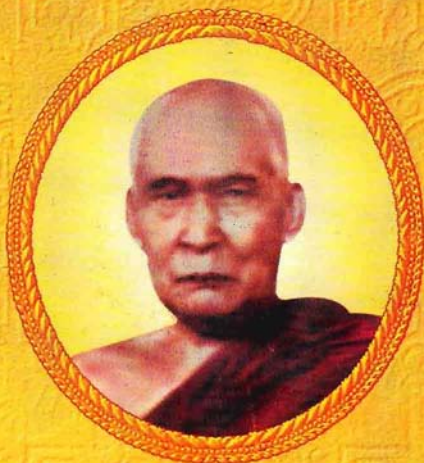

စွန်းလွန်း ယဇိပတ်သာသနာ နှစ်ပေါင်း(၈၇)နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်
(၁၂၈၂-၁၃၆၉)

စွန်းလွန်းဥပနိသျည်း

ဆရာတော်ကြီးများ၏ ဝင်လေ-ထွက်လေ
ရှုမှတ်နည်းများပါဝင်သည်။

သက်နိုင်စုစည်းပူဇော်သည်။

ဓမ္မဒါန

၁၂၈၂-ခု၊

၁၃၆၉-ခု

စွန်းလွန်းပဋိပတ်သာသနာ
(၈၇)နှစ်ပြည့်အထိမ်းအမှတ်

စွန်းလွန်းဥပနိသျည်း

(ဆရာတော်ကြီးများ၏ဝင်လေ-ထွက်လေ ရှုမှတ်နည်းများပါဝင်သည်)

သက်နိုင်စုစည်းပူဇော်သည်

ဓမ္မဒါန

ရည်ရွယ်ချက်

- ၁။ စွန်းလွန်းနည်းနှင့်တရားအားထုတ်သည့်အခါ အာနာပါနဝင်လေ ထွက်လေကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဇွဲသန်သန် အားထုတ်ရမည်ကို သိရှိနိုင်ရန်။
- ၂။ စွန်းလွန်းတရားတော်သည် တစုတစည်း၊ တမူတပုံစံထဲ ဖြစ်စေရန်။
- ၃။ စွန်းလွန်းနည်းအားထုတ်လျှင် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာများဖြစ်ကုန်ကြသည်ဆိုတာသိရှိရန်။
- ၄။ ကိုယ်တိုင်အားထုတ်လျှင်ပါရမီရှိသလောက်ပေါက်ရောက်ပြီး တရားတော် အရသာကို မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် ခံစား၍ အနည်းဆုံး သောတာပန်ထိ ပေါက်မြောက်နိုင်စေရန်။
- ၅။ ကျေးဇူးရှင်များကို ကျေးဇူးအပ်ရန် ထို့ ဖြစ်ပေသည်။

ကျေးဇူးတင်မော်ကွန်းရွာ

ဤစာအုပ်ကိုဖြစ်မြောက်အောင် နည်းလမ်းညွှန်ပြပေးတော်မူ
သော ကျေးဇူးရှင်များဖြစ်ကြသည့် အမရပူရ စာတိုက်တန်းရပ်
စွန်းလွန်းဝိပဿနာရိပ်သာ ဆရာတော် ဦးနိစ္စလ၊ အဘိုး
ဦးအုန်းပင်+အဖွား ဒေါ်ဖွားစိန်၊ မြင်းခြံမြို့ စွန်းလွန်းဂူကျောင်းတိုက်
တိုက်အုပ်ဆရာတော် ဦးသောဘဏ၊ ဦးသောဘဏ၏တူ ဖခင်ကြီး-
ဦးမြသောင်း၊ မိခင်ကြီး-ဒေါ်မြသန်းတို့အား၎င်း၊ အစစအရာရာ
အကူအညီပေးသော ၈၃×၄၂-လမ်းဒေါင့် 'မြင့်သိန်းအောင်' အော့ဖ်
ဆက်နှင့်ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းမှ ဦးမြင့်သိန်း အား၎င်း၊ မြင်းခြံစွန်းလွန်းဂူကျောင်း
တိုက်မှ ဆရာကြီး ဒေါ်ခေမာရီ၊ မြင်းခြံမှ ဒေါ်ခင်စန်း၊ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်
တို့အားလည်းကောင်းဤစာအုပ်ဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်၍ ကန်တော့ပါသည်။

ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ရှင်၏ ရှေးဦးတောင်းပန်လွှာ

ကျွန်ုပ်သည် အမရပူရမြို့၊ စွန်းလွန်းဝိပဿနာရိပ်သာတွင် စွန်းလွန်းတရားများကိုလက်တွေ့ပြသနေသော ဆရာတော်ဦးနိစ္စလ၏ အဆုံးအမဖြင့်အားထုတ်နေသော စွန်းလွန်းယောဂီတစ်ဦးဖြစ်ရာ တရားအားထုတ်နည်းများကို အခြားယောဂီများလည်း သိစေချင်သော စေတနာ၊ သဒ္ဓါတရားများ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာသည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့လက်လှမ်းမီသရွေ့ လေ့လာပြီး ဓမ္မဒါနအဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ယခုစွန်းလွန်းတရားအားထုတ်နည်းများ စာအုပ်တွင် ပါဝင်သော အကြောင်းအရာများသည် ကျွန်ုပ်၏ အတ္တနောမတိဖြင့်ရေးသားထုတ်ဝေခြင်းမဟုတ်ပါ။ လက်လှမ်းမီသရွေ့ လေ့လာပြီး ထပ်ဆင့် ကူးယူ ဓမ္မဒါနပြုခြင်းသာဖြစ်ပါကြောင်း ဝန်ခံအပ်ပါသည်။

ယခုစာအုပ်တွင် အမှားအယွင်း၊ ချို့ယွင်းအားနည်းချက်များကို တွေ့ရှိပါက စေတနာဖြင့် ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်ဖတ်ရှုကြပါရန် ထိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤစာအုပ်တွင် အမှားအယွင်း၊ ချို့ယွင်းအားနည်းမှုများကိုတွေ့ရှိပါက ယခုဓမ္မဒါနပြုလုပ်သူ စွန်းလွန်းယောဂီ သက်နိုင်၏ အားနည်းချက်သာဖြစ်ပါကြောင်း ရိုးသားစွာအသိပေးအပ်ပါသည်။

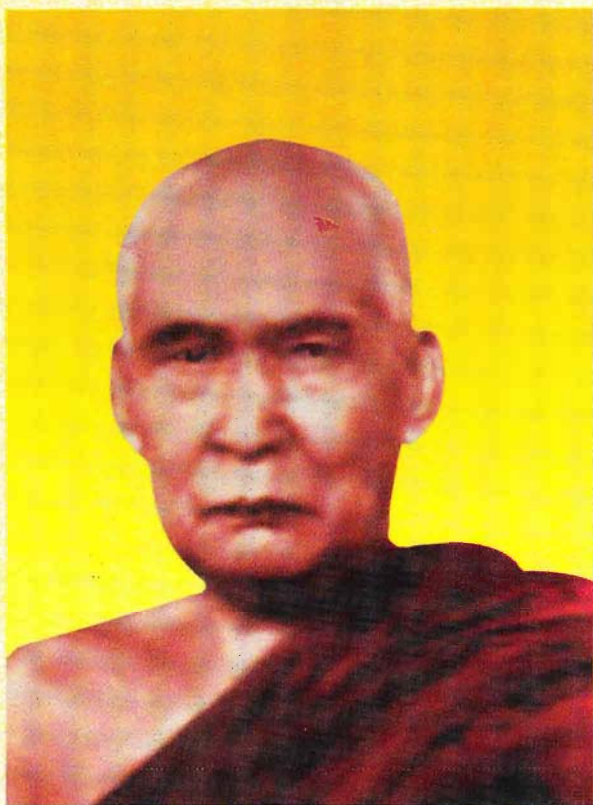
စွန်းလွန်းအဓိဋ္ဌာန် (၁၀) ချက်

- ၁။ ထိသိန္နစိတန် သတိချန်၊ ကျင့်ကြံသကဲ့ စွန်းလွန်းတဲ့။
- ၂။ ဝေဒနာကြုံ မပြုစတမ်းသတိဖမ်း ဉာဏ်လမ်းချည်သကဲ့ စွန်းလွန်းတဲ့။
- ၃။ တံခါးခြောက်ခု ဝင်ထွက်မှုကို ဆင်ခြင်ပြုငြားသတိထား
ရှုပွားသကဲ့ စွန်းလွန်းတဲ့။
- ၄။ ပြောင်းလဲပြုပြင် သမ္မဇဉ် ဉာဏ်ယှဉ်သကဲ့ စွန်းလွန်းတဲ့။
- ၅။ မတင့်တယ်မှု ဖန်ဖန်ရှု သတိပြုကဲ့ စွန်းလွန်းတဲ့။
- ၆။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရောက်ဖို့ရန် ဇွဲသန်ပြင်းသကဲ့ စွန်းလွန်းတဲ့။
- ၇။ မဂ်ဖိုလ်စခန်း အရောက်လှမ်း မကြောက်တမ်းကဲ့ စွန်းလွန်းတဲ့။
- ၈။ သတိဇွဲသန် မြတ်နိဗ္ဗာန် ဧကန်ရသကဲ့ စွန်းလွန်းတဲ့။
- ၉။ အပြောမသန် အလုပ်သန် ဇွဲသန်ပြင်းသကဲ့ စွန်းလွန်းတဲ့။
- ၁၀။ အရိုးကြေကြေ အရေစုတ်စုတ် နောက်မဆုတ်၊
အားထုတ်သကဲ့ စွန်းလွန်းတဲ့။

စာမတတ်သည့် ယာသမားဘဝမှ မှန်ကန်သော အသိတရား ၊
အကျင့်တရားဖြင့် ကိလေသာကိုအကြွင်းမဲ့ပယ်သတ်ပြီး ဘုရားရှင်၏
တိမ်မြုပ်နေသောလွတ်မြောက်မှု တရားချမ်းသာကို ထင်ထင်ရှားရှား
ပြန်လည် ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သည့်

မြင်းမြဲမြို့ စွန်းလွန်းဂူကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးကဝိ(၁၈၇၈-၁၉၅၂)

ဝဲမှယာ ➡ (၁)ဦးဇောတ၊ (၂)ဦးသုန္ဒရ၊ (၃)ကလောဆရာတော်၊ (၄)ဦးကုသလ-မင်းဘူး၊ (၅)ထူးကြီးဆရာတော်၊
(၆)စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ (၇)ဦးသောဘဏ၊ (၈)ဦးစဝန၊ (၉)ဦးတိလောက၊ (၁၀)ဦးဝိသုဒ္ဓ၊ (၁၁)ဦးသုမန

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၁။ အမရပူရစွန်းလွန်းဆရာတော်ဦးနိစ္စလ၏ နိဒါန်းကထာ	၅
၂။ ဦးကျော်ဒင်လူ့ဘဝမှာ တရားစ၍အားထုတ်ခဲ့ပုံ	၇
၃။ ဝင်လေထွက်လေရှုမှတ်နည်း	၈
၄။ စွန်းလွန်းဝိပဿနာ တရားအားထုတ်နည်း။	၁၁
၅။ ဆရာတော်ဦးသုန္ဒရ	၁၃
၆။ ရန်ကုန်ကမ္ဘာအေး စွန်းလွန်းဆရာတော် ဦးဝိနယ၏ တရားအားထုတ်နည်း	၁၆
၇။ ဆားတောင်ဆရာတော် ဦးဉာဏိက၏ တရားအားထုတ်နည်း။	၁၉
၈။ ဝေဒနာနှင့်သမာဓိဘောင်ချိန်ညှိခြင်း	၂၂
၉။ မတ္တရာဆရာတော်ကြီးဦးဇဝန	၂၈
၁၀။ မြင်းခြံမြို့ ရတနာသီရိဆရာတော်ကြီး	၂၉
၁၁။ တရားပေးရာဥပမာ	၃၀
၁၂။ သစ်ချတောင်ဦးတိလောကနည်း	၃၂
၁၃။ ဘဒ္ဒန္တဩဘာသာဘိဝံသ၏ အမေးအဖြေကျမ်းမှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြချက်။	၃၃
၁၄။ ဆရာတော်ဦးသုန္ဒရထံ အယ်ဒီတာတစ်ဦးတရားအားထုတ်ခြင်း	၃၇
၁၅။ တိုက်အုပ်ဆရာတော်ဦးသောဘဏ	၄၀
၁၆။ စွန်းလွန်းအရိယာရဟန္တာတွေပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း	၄၄
၁၇။ စွန်းလွန်းကမ္မဋ္ဌာန်းကျမ်းပြုဆရာတော်ဦးသာသနဝိသုဒ္ဓိ	၅၀

၂
အမည်

အမှတ်

အသွယ်

- ၁။ အထွေထွေ အကျဉ်းချုပ်
- ၂။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၃။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၄။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၅။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၆။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၇။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၈။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၉။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၁၀။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၁၁။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၁၂။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၁၃။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၁၄။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၁၅။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၁၆။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၁၇။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၁၈။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၁၉။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
- ၂၀။ အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

၃
မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။ ဦးသာသနဝိသုဒ္ဓိ၏ အာနာပါနအားထုတ်နည်း	၅၁
၂။ ဆရာတော်ဦးတိလောကသာရ	၅၅
၂၀။ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်သူများ သတိပြုရမည့်အချက်များ	၅၇
၂၁။ အာနာပါနအားထုတ်နည်း မြတ်စွာဘုရားဟောအာနာပါနဿတိ	၅၉
၂၂။ အရှင်အာနန္ဒအားဘုရားဟောကြားခြင်း သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး	၆၃
၂၃။ “နိရောဓသမာပတ်”	၆၄
၂၄။ မူလသံအင်းဂူဆရာတော် ဦးဥက္ကဋ္ဌ	၇၀
၂၅။ စာရေးသူ၏ ဆန္ဒမွန်	၇၂
၂၆။ ရတနာ	၇၃

အမရပူရမြို့.
စွန်းလွန်း ဝိပဿနာရိပ်သာ

ဆရာတော် ဦးနိစ္စလ

အမရပူရမြို့ စွန်းလွန်းဝိပဿနာရိပ်သာ

ဆရာတော် ဦးနိစ္စလ၏

နိဒါနကထာ

အို စာရှုသူအပေါင်းသူတော်ကောင်းတို့ - - -

ဘုရားပွင့်ရာ ခေတ်အခါနှင့်တူသော ကောင်းမြတ်သောအခါသမယ၊ ပြည့်စုံသော အခါသမယ မရှိပါဘူး။ ဘာပြုလို့ကောင်းမြတ်တဲ့အခါ၊ ပြည့်စုံတဲ့ အခါလို့ဆိုရတဲ့ အလိုရှိရာရနိုင်ပေးနိုင်လို့ပါဘဲ။ ဘာတွေရနိုင်ပေးနိုင်တဲ့ဆိုတော့၊ လူ့ချမ်းသာလိုချင်ရင်၊ လူ့ချမ်းသာအမျိုးမျိုးကို ရနိုင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ နတ်ချမ်းသာလိုချင်ရင်လဲ နတ်ချမ်းသာအမျိုးမျိုးကို ရနိုင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကိုလိုချင်ရင်လည်း မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရနိုင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဘာပြုလို့ လူ့ချမ်းသာအမျိုးမျိုး၊ နတ်ချမ်းသာအမျိုးမျိုး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရနိုင်ပေးနိုင်တာလဲဆိုရင် သာသနာတော်တွင်းဖြစ်နေလို့ပါဘဲ။ သာသနာတော်တွင်းကုသိုလ်ဆိုတာ အလိုရှိရာပေးနိုင်ပါတယ်။ မပြောပလောက်တဲ့ဒါနကုသိုလ်လေးနဲ့လဲ တသံသရာလုံးက ဘယ်တုံးကမှမရပ်ခဲ့ဖူးတဲ့၊ အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေး တွေလဲရပ်သွားနိုင်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကမိန့်တော်မူပါတယ်။ ငါဘုရားနှင့်တွေ့လို့ လူတွေ၊ နတ်တွေ၊ ဗြဟ္မာတွေဟာမပြောပလောက်တဲ့ ကုသိုလ်လေးနဲ့ အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးက လွတ်မြောက် သွားကြတယ်ဟုမိန့်တော်မူပါတယ်။

သာသနာတွင်းကုသိုလ်သည်အကျိုးကြီးပါသည်။ ညောင်စေ့လောက်လှူ ညား သော်လည်း ညောင်ပင်ကြီးလောက် အကျိုးရသည်ဆိုတဲ့အတိုင်းဘဲ သာသနာတော်အတွင်းပြုရာ၊ အားထုတ်ရတဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်သည်မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်လို့

အို၊ နာ၊ သေ ကလွတ်မြောက် နိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်ပါသည်။ သာသနာပ၊
ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကုသိုလ်သည် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ကိုမပေးနိုင်ပါဘူး။
ဘာပြုလို့မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမပေးနိုင်တာတုံးဆိုရင်မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်
နိဗ္ဗာန်ကို ဖြစ်နိုင်ပေးနိုင်ရနိုင်တဲ့ ခေတ်အခါမဟုတ်လို့ပါဘဲ။

ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဓမ္မသမ္မာမနတ္ထိ ဘုရားပွင့်ရာခေတ်အခါနှင့်တူသော
ကောင်းမြတ်သော အခါမရှိတူးဆိုတဲ့အတိုင်း သာသနာတော်နှင့်တွေ့ကြုံတုန်း၊
အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးက လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သော
ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ တရားတို့ကို လက်မလွှတ်တမ်း အရယူလိုက်၊
အားထုတ်လိုက်ကြပါဟု ချမ်းသာအကျိုးလိုလားသော မေတ္တာစိတ်ဖြင့်
သတိပေးတိုက်တွန်းနှိုးဆော်လိုက်ပါသည်။

ဆရာတော်ဦးနိစ္စလ
စွန်းလွန်းဝိပဿနာရိပ်သာ
အမရပူရမြို့။

စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး ဦးကျော်ဒင်လူ့ဘဝမှာ တရားစ၍အားထုတ်ခဲ့ပုံ

ဦးကျော်ဒင်လူ့ဘဝမှစ၍ တရားအားထုတ် စဉ်အခါက နာသီးဝဉ်း ဝင်လေထွက်လေတွေ့တိုင်း ဟင်း-ဝင်တယ်၊ ဟင်း-ထွက်တယ် ဆိုကာ ရှူရှိုက်နေရင်းနောက်တော့ထွက်ဝင် ထွက်ဝင်နဲ့အာနာပါနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်ကို ဖွဲ့သန်သန်ရှူရှိုက်၍ အချိုးကျကျအားထုတ်နိုင်တော့သည်။ ငါအားထုတ်ရင် မုချ တရားရတော့မှာဘဲလို့ယုံကြည်ပြီး အလွန်ထက်မြတ်လှတဲ့ သဒ္ဓါဝီရိယနဲ့ အားထုတ်နေခဲ့ရာ ဦးရွှေလုပ် ရောက်လာပြီး အသိလိုက်ရသေးတယ်လို့ ပြောတာနဲ့ဦးကျော်ဒင်က ဘယ်လိုအသိလိုက်ရမှာတုန်းလို့မေးတော့ သိ၊ သိ၊ သိပေါ့ကွာလို့ ပြောတယ်။ အသိလိုက်တော့ဘာဖြစ်မတုံးလို့ ဦးကျော်ဒင်က မေးပြန်တော့ ဦးရွှေလုပ်က ကုသိုလ်ရတာပေါ့ကွာလို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ဒီတော့ ဦးကျော်ဒင်ကကုသိုလ်ရရင်လုပ်မယ်ကွာလို့ ပြန်ပြောတယ်။ ဦးကျော်ဒင် ဘဝနှင့် တရားအားထုတ်စဉ် ထွက်တိုင်းသိ၊ ထိတိုင်းသိ၊ ဝင်တိုင်းသိ၊ အသိခြင်းစပ် အောင်မှတ်နိုင်လာသည်အပြင် လျောင်း၊ထိုင်၊ရပ်၊သွား၊ ဣရိယာပုတ် လေးပါးလုံးလည်းရှုမှတ်ပုံ တိုးချဲ့မှတ်သိနိုင်လာသည်။ ဦးကျော်ဒင်သည် ထွက်လေ၊ ဝင်လေကို မပြင်းမပျော့ရှူရှိုက်၍ သတိနှင့် အသိ၊ အသိနှင့် သတိသည် ရှေ့ကထက်ပို၍ ချပ်ကနဲ၊ ချပ်ကနဲမိကာ ရုပ်-နာမ်အသိများ ပို၍ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်၍ မြင်၍လာသည်။

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသဗ္ဗန္ဓဿ

စွန်းလွန်းနည်းနင်း တရားရှုမှတ်ရာတွင် ဝင်လေထွက်လေမှုမှတ်နည်း

ကျေးဇူးရှင်စွန်းလွန်းဂူကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားတော်
မူသော “သမထဝိပဿနာ” တရားအားထုတ်ပုံနိဿရသည်။

မိမိနှစ်သက်သော ဣရိယာပုတ်ဖြင့်နေလျက် အာရုံတခြားစိတ်မသွား
ရလေအောင် မျက်စိကို မှိတ်ပြီး နှာသီးဝကာယတံခါးက ဝင်လေထွက်လေကို
မသိဘဲနှင့် မထွက်ရ-မဝင်ရလေအောင် အာရုံဝိတက်များ ကင်းကွာအောင် ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး
အားထုတ်ရှုမြှိုက်ရမည်။ နှာသီးဖျား ကာယတံခါးကို လေတိုးထိတော့သိ၊
သိတဲ့အပေါ်မှာ သတိထား။ ထိ-သိ သတိဤသုံးချက် တပြိုင်တည်းကျအောင်
ကြိုးစားအားထုတ်ရမည်။

လက်တွေ့တရား

ထိမှု-သိမှု၊ ထိုနှစ်ခု၊ သတိကြပ်ကြပ်ပြု။
ထိတော့ သိလိမ့်မယ်။ သိတဲ့အပေါ် သတိထား။

မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဣရိယာပုတ်ဖြင့် ထိုင်ပြီး မျက်စိကိုမှိတ်၊
ပါးစပ်ကိုပိတ်၍ ဝင်သက်က စရူပါ။ နှာသီးဝ ကာယတံခါးကို လေတိုးထိတော့
သိလိမ့်မယ်။ သိတဲ့အပေါ် သတိထားပြီးခပ်တင်းတင်း ခပ်ပြင်းပြင်းရှုပေးပါ။
ခပ်တင်းတင်း၊ ခပ်ပြင်းပြင်းရှုခြင်းကြောင့် တောင်ရောက်မြောက်ရောက်စိတ်

ငြိမ်လွယ်လှသည်။ နာရီဝက် တစ်နာရီခန့် ရှူပေးပါ။ ရှူဆဲအခါ၌ မောမနားနှင့်
ညောင်းမပြင်နှင့်၊ ယားမကုတ်နှင့်၊ သည်းခံ၍နေပါ။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
ပူ၊ အေး၊ ညောင်းညာ၊ ထုံကျင်ကိုက်ခဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အခါ အရှုကိုရပ်ပြီး
ထိုဖြစ်ပေါ်လာသော ဝေဒနာပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်ကာမျှ ဖြစ်ပေါ်သလို
ဖြစ်ပေါ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်ကာမတ္တ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည် ပရမတ်ဆတ်ဆတ်
မိအောင် သတိဖြင့်စောင့်ရှောက်နေပါ။ ဤကား ဝေဒနာလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

တရားအားထုတ်တယ်၊ ဝိပဿနာရှုတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့လုပ်နည်း
ကတော့ “ထိမှု-သိမှု ထိုနှစ်ခု သတိကြပ်ကြပ်ပြု” ဆိုသည်အတိုင်း၊ ထိမှု-
သိမှုအပေါ်မှာ သတိထားနေရုံပါပဲ။ သို့သော် သတ္တဝါအယူသတ္တသညာ ကွာပြီး
ထိကာမျှ သိတာမျှ ပရမတ်ဆတ်ဆတ်ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်ပေါ်ကိုသာ
သတိထားပြီး သတိပြုနေဖို့ပါပဲ။ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကတော့ သည်အတိုင်းပါပဲ။
မြင်ဖို့ တွေ့ဖို့ကတော့ သူဟာသူမြင်တော့ သူဟာသူ သိပါ လိမ့်မယ်။ ထိမှု၊
သိမှု သတိပြု သတိထားနေတာဟာ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မိမိသုံးသပ်နေတယ်။
အဲဒါဟာ သမ္မသနဉာဏ်လိုခေါ်တယ်။ အဲဒီသမ္မသနဉာဏ်ဟာကိုယ်အလုပ်၊
ဥဒယဗ္ဗအစ အနုလောမအဆုံး ကျန်ဉာဏ်များဟာ သူသဘောအတိုင်းသူ
ဖြစ်ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။ ပေါ်လာတော့မြင်ပါလိမ့်မည်။ မြင်တော့ သိပါလိမ့်မည်။
အဲဒီလို ကိုယ်တိုင်မြင်ရ၊ ကိုယ်တိုင်သိရတော့ မည်သူက ပြောပေးစရာလိုသေး
သတုံး၊ ကိုယ်တိုင်သိနေပြီပဲ။ ဥပမာ ငရုတ်သီးကို ထက်ပိုင်းချိုးပြီး လျှာကိုပွတ်
လိုက်ပါ။ ငရုတ်သီးစပ်ကြောင်းကို မည်သူကမျှ ပြောပေးစရာမလို ကိုယ်တိုင်
သိနေပြီမဟုတ်လား။

ဝိပဿနာတရားဟာ မက်တံခါးအဖွင့်တွင် ပထမတန်း ရှေ့ဆုံးကပါ။
ပါရမီဖြည့်ရာတွင် အမြတ်ဆုံး၊ ကုသိုလ်တာကာတွင် ဘုရင်၊ ကျန်ကုသိုလ်
များသည် ဝိပဿနာကုသိုလ်၏ အရံသာဖြစ်ပါသည်။

ဝိပဿနာကုသိုလ်ထက် သာလွန်တဲ့ ကုသိုလ်လောကနယ်ထဲမှာ

မရှိပါ။ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်သာ ဝိပဿနာထက်သာပါသည်။ သို့ပါ၍ အလွန်အလွန် အားထုတ်သင့်လှပါတော့သည်။ (ထိ၊ သိ၊ သတိ)ကို သေချာစွာ နားလည်အောင် ကျင့်သုံးပါ။ တရားထူးရပါလိမ့်မည်။

နိဗ္ဗာန်နိရောဓသစ္စာကို တကယ်ရရှိသိမြင်ဖို့က အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ ဇွဲသတ္တိမျိုးနှင့် ဇွဲသန်သန် အဆင်ပြေပြေ တရားအားထုတ်မှသာ တရားထူးကို တကယ်ရရှိသိမြင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိက လိုရင်းသတိပေးချက် ပါပဲ။ ကြိုးစားကြပါ။ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ့်အလိုနှင့် အဓိဌာန် ပြီးဘယ်အချိန်အထိ ငါအားထုတ်မည်ဟု အချိန်ကိုတော့မပိုင်းပါနှင့်၊ စွမ်းအားရှိသမျှ အားထုတ်ပါ။

ထိမ္မု- သိမ္မု- ထိန္တုခ သတိကြပ်ကြပ်ပြု၊

ထိတော့သိလိမ့်မယ်၊ သိတဲ့အပေါ်မှာ သတိထားပါ။

နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မှောက်ပြုရန်

စွန်းလွန်းဝိပဿနာ တရားအားထုတ်နည်း။

၁။ ကာယတံခါးကို ထိတော့ ဖဿဖြစ်သည်။ ဖဿဖြစ်တော့ ဝေဒနာ ဖြစ်သည်။ ၎င်းဝေဒနာကို တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ဘဝစသည်မဖြစ်ရအောင် သတိနှင့်စောင့်၍ သတ်ပါ။

၂။ သတ်ရာ၌ ဝေဒနာသညာ၊ ဝေဒနာပညာနှစ်ပါးရှိ ချာတွင် ဝေဒနာသညာဆိုသည်မှာ ပညတ်ဒြပ်သဏ္ဌာန်ကို အားရုံပြသုံးသပ်ခြင်း ဖြစ်၍ ဝေဒနာပညာဆိုသည်မှာ ပရမတ်အစစ်၊ ဓာတ်အနှစ်ကို အာရုံပြ၍ သုံးသပ်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

၃။ ဝေဒနာသညာမဖြစ်စေဘဲ ဝေဒနာပညာသာဖြစ်ပါက ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အမြင်သန်၍ မိမိဉာဏ်မှာတစ်စတစ်စသန့်ရှင်း၍လာလိမ့်မည်။ ထို့နောက် ကာယတံခါးကစောင့်၍ သတိနှင့်သုံးသပ်သဖြင့် ထင်ပါများသော် မနောဒွါရာဝဇ္ဇန်းဖြစ်ပြီး သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်။

၄။ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ကို ပရိကံ၊ ဥပစာ၊ အနုလုံဇောများက ကိလေသာတရားကင်းစင်သွားအောင်ပြုပေးတော့ ဂေါတြဘူက နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သည်။ ဂေါတြဘူက နိဗ္ဗာန်လို့သညာပေးလိုက်တာနှင့် ဂေါတြဘူ၏ သညာသို့ လိုက်၍ ၎င်းဂေါတြဘူ သညာပေးသော နိဗ္ဗာန်ကို အမှီသဟဲပြုပြီး မဂ်ကသံသရာဝဋ်ထဲက မထွက်ချင်တဲ့ တဏှာစသော ကိလေသာ တို့ကို အကြွင်းမဲ့ပယ်သတ်လိုက်တဲ့အခါ နိဗ္ဗာန်သို့ဆိုက်ပြီး သံသရာစက်ကြီး ပြတ်သွားတာပါဘဲ။

၁။ သောတာပန် အပယ်သံသရာမှ ပြတ်တယ်။

၂။ သကဒါဂါမ်က ကာမဘုံတစိတ်တဒေသ သံသရာမှပြတ်တယ်။

၃။ အနာဂါမ်က အလုံးစုံသော ကာမဘုံသံသရာမှပြတ်တယ်။

၄။ ရဟန္တာက သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ သံသရာမှ ပြတ်တယ်လို့ ဟောကြားတော်မူပါသည်။

ဆရာတော်ဦးသုန္ဓရ

စာရေးသူရန်ကုန်မြို့၊ စွန်းလွန်းဂူရိပ်သာသို့ ရောက်၍ ဆရာတော်ကြီး၏ နိဿယနည်းကို ခံယူရင်း စာရေးအားထုတ်ခဲ့ပါသဖြင့် ရရှိခဲ့ သိရှိခဲ့သမျှ ရေးသားဖော်ပြပါသည်။ အားထုတ်ပုံမှာ ထွက်သက်ဝင်သက် နှစ်မျိုးတို့တွင် ဝင်သက်ကစ၍ ရှုပါ။ ရှုသည်အခါနာသီးဖျားနှုတ်ခမ်းဖျား (သို့မဟုတ်) တစ်နေရာရာဝင်လေထွက်လေတို့ထိသွားသောအခါ သိသာပါလိမ့်မည်။ သိသည်အပေါ်၌ သတိကြပ်ကြပ်ပြုရှုမှတ်လျက် ခပ်ပြင်းပြင်း၊ ခပ်တင်းတင်း၊ ခပ်မြန်မြန်ရှုပါ။ ခပ်ပြင်းပြင်း၊ ခပ်တင်းတင်း၊ ရှုရခြင်းမှာ ပြင်ပက အသံများမကြားရအောင် စိတ်အာရုံတခြားသို့ ရောက်မသွားအောင် သမာဓိမြန်မြန်ရအောင် ပေါ်လာသည်ဝေဒနာနိုင်နင်းစွာ သတိပြုနိုင်အောင် ပြင်းပြင်းတင်းတင်း ရှုရှိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ထိုမှ၊ သိမှ ထိုနှစ်ခု၊ သတိကြပ်ကြပ်ပြု” လို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမိန့်ရှိသည်အတိုင်း နာသီးဖျား ဝင်လေထွက်လေ တိုး၍ ထိသွားသည်ကို သိလိမ့်မည်။ ထိုသိသည်အပေါ်၌ “သတိ” ကိုကြပ်ကြပ်ပြုရမည်။ ဝီရိယစိုက်၍ စိတ်ကို တင်းတင်းထား၍ အားပြုရမည်။ တခြားအာရုံမရောက်ပါစေနှင့်၊ ဖြစ်သလိုချောင်ချောင်နေမည်ဟုအားမလျှော့ပါနှင့်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ သတိပြုသည်အခါ ဝင်လေ-ထွက်လေနောက်သို့လိုက်မသွားပါနှင့်၊ လေလုံးသဏ္ဌာန်သို့လည်း လိုက်မသွားပါနှင့်၊ ထိုမှသက်သက်ကိုသာ သတိပြုပါ။ ရှုသည်အခါရေကို စုတ်တံဖြင့်ဆွဲငင်ယူလိုက်သကဲ့သို့ ရှိုက်လေများများပါအောင် ဝင်သက်ကိုသာဂရုစိုက်ပြီးကပ်ဆွဲပါ။ ထွက်လေကတော့သူ့အလိုလို ထွက်လာလိမ့်မည်။ ဝင်သက်ကိုသာဂရုစိုက်ပြီး ကပ်ဆွဲခြင်းမှာသမာဓိရင့်သန် လွယ်ပါသည်။ ဝေဒနာလည်းကောင်းစွာထင်ရှားစေပါသည်။ ဝင်သက်ကို ဂရုစိုက်၍ရှုမှ ဝင်သက်နှင့်ထွက်သက်မျှသွားပါသည်။

ဤနေရာတွင် ကျမ်းဂန်များ၌ လွှဲဆွဲသကဲ့သို့ ထိသိရပ်နာမအပေါ်
ပစ္စုပ္ပန်တည်ပြီး အဆက်မပြတ် ဒဏ်စပ်သိနေရမည်ဟု ဆိုလိုသည်။
ဝေဒနာကား ဝိပဿနာလမ်းပေါ် မှာရင်ဆိုင်ရမည့် မရှောင်သာသော သတိ
ပဌာန်ဖြစ်သည်။ ထိုဝေဒနာကို အောင်မြင်နိုင်အောင်မလျော့သောလုံ့လ
ဥဿဟဖြင့် အားထုတ်ရသည်။ တရားအားထုတ်သည့်အခါ လျော့လျော့
ပျော့ပျော့ အားမထုတ်ပါနှင့်၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဖွဲ့သန်သန်ဖြင့်
အားထုတ်ရန်လိုသည်။ အရိုး၊ အကြော၊ အရေကြွင်းပစေ၊ အသွေးအသား
တွေခြောက်ခန်းပါစေ၊ အလိုရှိအပ်သော တရားကို မရမခြင်း ငါမထဟု
နလုံးပိုက်ကာအားထုတ်ပါ။ လောကုတ္တရာ ချမ်းသာသည် အချောင့်သမား
ရေသာခိုသမားတို့၏ အရာမဟုတ်၊ တကယ်လုံ့လ ကြိုးကုတ်အားထုတ်သော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အရာသာဖြစ်သည်။ လုံ့လကျိုးကုတ် အားထုတ်ပါလျှင် မဂ်
ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်၏ အရသာကို ကေန့်မှချခံစားရမည်အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် အရားထုတ်ရာတွင်
ဝိပဿနာလမ်းပေါ် မှာရင်ဆိုင်ရမည့်
မရှောင်သာသော သတိပဌာန်ဖြစ်သည်။
ထိုဝေဒနာကို အောင်မြင်နိုင်အောင်မလျော့သောလုံ့လ
ဥဿဟဖြင့် အားထုတ်ရသည်။

ဓမ္မာစရိယာဦးတင်မြင်ရေး-
သရာတော်ကြီးရှစ်ပါး၏

“ဝိပဿနာရှုနည်း ညွှန်ပေါင်း” စာအုပ်မှ။

နထိဒံ သိထိလ မာရဗ္ဗ

နထိဒံ အဗ္ဗေန ထာမသာ

နိဗ္ဗာနံ အဓိဋ္ဌဗ္ဗံ

သဗ္ဗဒုက္ခဗ္ဗ မောစနိ - ဟု

ဘုရားဆုံးမတော်မူခဲ့ပေ၏။

(သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်-၄၆၆)

အဓိပ္ပါယ်မှာ အလုံးစုံသော ဆင်းရဲတို့မှ လွတ်ရာဖြစ်သော
ဤနိဗ္ဗာန်သို့ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့အားထုတ်ခြင်းကြောင့်မရောက်နိုင်
ရာ။ အနည်းငယ်သာဖြစ်သောအားအစွမ်းဖြင့်ဤနိဗ္ဗာန်သို့မရောက်
နိုင်ဟု ဘုရားဟောကြားထားပါသည်။

ရန်ကုန်ကမ္ဘာအေးဆရာတော်ဦးဝိနယ၏

တရားအားထုတ်နည်း

ဆရာတော်သည် စွန်းလွန်းဂူကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်မှစ၍ တရားကျင့်ကြံအားထုတ်နေသော တပည့်ရင်းကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခုချိန်မှာ သက်တော် ၉၅ နှစ်ရှိနေပြီး ရန်ကုန်ကမ္ဘာအေးစွန်း လွန်းရိပ်သာတွင်တရားပြသလျှက်ရှိပါသည်။

အသျှင်သူမြတ်ဟောကြားညွှန်ပြဆုံးမတော်မူသောဝိပဿနာတရား အားထုတ်စဉ်မှာ -

ကြာကြာထိုင်နိုင်သော ဣရိယာပုတ်ဖြင့်ထိုင်၍ မျက်စိမှိတ်၊ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ဝင်သက်ကစ၍ ရှုပါ။ နာသီးဖျား၊ နှုတ်ခမ်းဖျားကို လေတိုးထိတာကိုသိလိမ့်မည်။ ခပ်တင်းတင်း ရှုပါ။ ဆက်လက်ရှုသည့်အခါ ကိုယ်အတွင်း၌ ခံစားမှုဝေဒနာများ ပေါ်တက်လာလိမ့်မည်။ မရပ်မနားဘဲ ရှုပါစို့။ နာသီးဖျား၊ နှုတ်ခမ်းဖျား၌ ထိမှု၊ သိမှုကို သတိပြုနေသောစိတ်သည် ထိုဝေဒနာဆီသို့ ရောက်သွားလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ အရူလုပ်ငန်းပိုင်းကို ရပ်၍ ဝေဒနာအခန်း၌ ဝေဒနာကို သတိကြပ်ကြပ်ပြုလေ။ ဝေဒနာမှာ ပြင်းထန်လျှင် ဆီလျှော်သလိုအောင့်လိုက်၊ တောင့်လိုက်၊ တင်းလိုက်၊ တွန်းလိုက်ပါ။ ဝေဒနာကို ကုန်၊ ဆုံး၊ ပြတ်၊ ကျွတ်၊ ချုပ်သည်အထိ မလွတ်တမ်းသတိကြပ်ကြပ်ပြု၍ လိုက်ပါ။

နာသီးဖျား၊ နှုတ်ခမ်းဖျားကို လေတိုးထိမှုအပေါ် အာရုံသိမ်းပြီး တင်လိုက်ခြင်းသည် ဝိတက်မည်၏။ ထိမှုကိုသတိပြု သတိထားနေခြင်းသည် ဝိစာရ မည်၏။ အာနာပါနလုပ်ငန်းကို မလွတ်တမ်းဆောင်ရွက်နေခြင်းသည်၎င်း သမ္မသနဉာဏ်ပွားနေခြင်းမည်၏။ ယောဂီသည် သမ္မသနဉာဏ်ကိုသာ သုံးသပ်

ရလေသည်။ သမ္မသနဉာဏ် သုံးသပ်ရုံနှင့် ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ ရွံခြင်း၊ စသည်တို့ဖြစ်ပွား၍ ဉာဏ်ဆယ်ပါးကုန်သွားပြီးနောက် ပညတ်အားဖြင့် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကို သောတာပန်ဟုခေါ်၏။ ၎င်းနောက် သမ္မသနဉာဏ်ကိုပင် သုံးသပ်လေသည်။ ဉာဏ်ဆယ်ပါးကုန်ပြန်ကာ သကဒါဂါမ်ဟု ခေါ်၏။ ၎င်းနောက်သမ္မသနဉာဏ်ကိုပင် သုံးသပ်၍ ဉာဏ်ဆယ်ပါး လေးကြိမ်ပြောက် ကုန်ပြီးသည့်နောက် ရဟန္တာဟုခေါ်၏။ ရဟန္တာဖြစ်ပြန်တော့လည်း ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသည့် စုတိအထိသမ္မသနဉာဏ်ပင် ဆက်လက်သုံးသပ်နေရလေ၏။

စွန်းလွန်းဝိပဿနာတရားကိုပြင်းထန်စွာ အားထုတ်သောလုံ့လဖြင့် ကျင့်နေသော ယောဂီကို မြင်မိစဉ်က ကျွန်ုပ်စောဒကတက်မိသည်ကား “ဤမျှ သိမ်မွေ့သော ဝိပဿနာတရားကိုဤမျှ ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်စွာ အားထုတ်သင့်သလား” ဟူ၏။ ဤကဲ့သို့ စောဒကတက်မိသော ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို မခွဲခြားတတ်သေးသောကြောင့် ပြောဆိုမိပေသည်။ ပါဠိကျမ်းဂန်၌ ကြည်ပါက တရားအားထုတ်သည်အခါ ပြင်းထန်စွာ အားထုတ်နိုင်ရန်ကိုဘဲ ညွှန်ပြပေသည်။ သက်သက်သာသာ အားထုတ်ဟု ဘုရားရှင်မိန့်တော်မမူ။

အရိုးကြွင်းပါစေ၊ အကြောကြွင်းပါစေ၊ အရေကြွင်းပါစေ၊ အသွေးအသားတွေ ကုန်ခမ်းပါစေ ဟူသော စိတ်ဓာတ်သည်လည်းကောင်း၊ ယောကျ်ားတို့၏ လုံ့လဖြင့် ရအပ်သောတရားကို မရမချင်း မထပါဟူသော စိတ်ဓာတ်သည်လည်းကောင်း ထက်ထက်သန်သန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်ခြင်းကိုသာ ညွှန်းကြသည်။

သုံးလောကထွင်ထား သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်သည် တမလွန်ဘဝ၏ အကျိုးကို မျှော်ကိုး၍ အားထုတ်နေရန်ဖြစ်သော တရားမဟုတ်ပေ။ ယခုဘဝ၌ပင် အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရအောင် အားထုတ်ရသော တရားသာဖြစ်သောကြောင့် မဂ်ဖိုလ်ကို ရအောင် ပြင်းထန်စွာ

အားမထုတ်နိုင်ခြင်းသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ညံ့ဖျင်းမှုသာတည်း။

သို့ကြောင်လွန်ကသော သဒ္ဓါ၊ ကြီးမားသော ဝီရိယ၊ မြဲမြံသော သတိတို့ကို မွေးမြူလျက် ရက်တိုတိုဖြင့် မဂ်ဆိုက်၊ ဖိုလ်ဝင် အားထုတ်နိုင်ကြ ပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

❀ ထိမ္မာ၊ သိမ္မာ၊ ထိုနစ်ခု၊ သတိကြပ်ကြပ်ပြု။

❀ မခံသာ မှန်ပါဘိ သည်တရား။

❀ အောင့်လိုက်၊ တောင့်လိုက်၊ တင်းလိုက်၊ တွန်းလိုက်

ကျေးဇူးရှင်ဆားတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးပညာဏိကဟောကြားညွှန်ပြတော်မူသော ဝိပဿနာတရားအားထုတ်နည်း။

၁။ ဩကာသဖြင့် ဘုရားကန်တော့ခြင်း။

၂။ ငါးပါးသီလခံယူဆောက်တည်ခြင်း။

၃။ ပရိကံတည်ဆောက်ခြင်း။

၄။ ဣရိယာပုတ်ရွေးချယ်ထိုင်ခြင်း။

၅။ ဝင်လေထွက်လေရှုမှတ်ခြင်း။

၆။ ဝေဒနာနူပဿနာရှုခြင်း။

၇။ ဝေဒနာ သိမ်းဆည်းခြင်း။

၈။ ဝေဒနာနှင့် သမာဓိဘောင်ချိန်ညှိခြင်း။

၉။ တရားအာရုံဖြေခြင်း။

စသည် အစီအစဉ်အတိုင်း အားထုတ်ရပါသည်။

ဆားတောင်ဆရာတော်ကြီးသည် စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး၏နည်းအတိုင်း သိသည့်အာရုံကိုပြတ်မသွားအောင် ထိတိုင်းထိတိုင်း သိသိနေအောင် သတိကပ်၍ အစဉ်အဆက်ပြတ်မသွားအောင် အားစိုက်၍ သန်သန်ပြင်းပြင်း ရှုပေးနေရမည်။ ခပ်သန်သန်ခပ်ပြင်းပြင်း ရှုရှုကြခြင်းကြောင့် ပြင်ပမှ အသံများ ပျောက်စေခြင်း၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး အင်အားတိုးစေခြင်း၊ စိတ်ကိုထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်း၊ ထိန မိဒ္ဓ ကာမစွန္ဒ အစရှိသော နိဝရဏ အတားအဆီးများကို လွယ်ကူသွက်လက်စွာဖြင့် ငြိမ်းစေခြင်း၊ သမာဓိလျှင်မြန်စွာရသန်စေခြင်း၊ ဝေဒနာကို နိုင်နင်းစွာ သတိပြုရှုမှတ်နိုင်ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ “ထိမှု၊ သိမှု ထိုနှစ်ခုသတိကြပ်ကြပ်ပြု” ဟူ၍ ဆားတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမြဲ မိန့်တော်မူသည်။ ရှုနေစဉ်သတိပြုသည့်အခါ ဝင်လေထွက်လေရဲနောက်

မလိုက်လေနှင့်၊ လေလုံးသဏ္ဌာန်ကိုလည်း မမှတ်လေနှင့်၊ ရေတွက်ခြင်းလည်း မပြုလေနှင့်၊ နှာသီးဖျား၊ နတ်ခင်းဖျားဟူ၍လည်း မယူလေနှင့်၊ ထိမှုသက်သက်ကို သာသတိပြုရမည်။ ရှုသည်အခါ ရှိုက်လေများများပါအောင် ဝင်သက်ကို ဂရုစိုက်ပြီး ကပ်ဆွဲ၍ရှုသွင်းပါ။ ထွက်သက်ကို ဆက်၍ ဝင်လေပြန်ထွက် အောင်ရှုထုတ်ပါ။ ဝင်လေကိုဂရုစိုက်ပြီးဆွဲယူခြင်းကြောင့် သမာဓိ ရင့်သန် လွယ်သည်။ ဝင်လေနှင့်ထွက်လေမျှသွားမှ လွှဲဆွဲသလိုအဆက်မပြတ်ထိ၍ သွားပေမည်။ အရှုမှာလည်း မပင်ပန်းပဲ သူ့အရှိန်နှင့်သူလည်သွားပေမည်။ ယင်းသို့ရှုနေစဉ် ဆားတောင် ဆရာတော်ကြီးက အောက်ပါအတိုင်းသတိပေး ပါသည်။ ရှုပေးနော်၊ ရှုပေးနော်မှန်နေပါစေ၊ မေ့မသွားစေနဲ့၊ ရှုပေး၊ ရှုပေး၊ ထိမှုနဲ့ထိမှု သတိကြပ်ကြပ်ပြုပေးပါ။ နှာသီးဝ တိုးထိတဲ့အပေါ် သတိလေးထား ပေးပါ။ ထိတာနဲ့သိတာနဲ့ကပ်ပါသွားပါစေ၊ ထိတိုင်း၊ ထိတိုင်းသိနေပါစေ။ ထိမှု ကိုသတိပြုပေးပါ။ ထိတဲ့အပေါ်သတိထားလျှင်တရားမြင်မယ်။ သတိမထားလျှင် အမှားဝင်တတ်တယ်။ အရှုရပ်ရန်အချိန်နီးလာပြီ။ “ရှုပေးရှုပေး” လုံ့လဝီရိယမလျော့စေနဲ့၊ သဒ္ဓါနောက်မဆုတ်နဲ့ ကြိုးစားရှု၊ ရပ်တော့မယ်အားစိုက်ရှုလိုက်။ အရှုရပ်ရန် နီးကပ်ပြီဖြစ်၍ အကြိမ်လေးငါး ဆယ်ခန့်ကို အစွမ်းကုန် သန်သန်မြန်မြန် ပြင်းပြင်းအားထုတ်ရှုပေးရပါသည်။ ၎င်းနောက်အရှုရပ်၊ ခန္ဓာကိုယ်စိုက် ဝေဒနာလိုက်ရပါသည်။ စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့တဲပါစေ၊ အာရုံတခြား ပြန့်မသွားပါစေနဲ့၊ “မခံသာမှန်ပါတိ သည်တရား ခံသာလျှင် သံသရာကြောမှာ မျောလိမ်အများ” ဟုဆားတောင်ဆရာတော် ကြီးက မိန့်ပါသည်။

ဆားတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

(မောင်ချမ်းမြေရေး “လောကကိုလွန်မြောက်ခြင်း” စာအုပ်မှ)

ဆားတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးပေါ်ပေါက်လာခြင်း

ကျွန်တော်တို့သက်တမ်းတွင် ရဟန္တာအဆူဆူအရိယာအကျော်မော်တို့ကို ဖူးတွေ့ရခြင်းမှာ အထူးဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ထိုအရိယာသခင်ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်ကြီးတို့ကြားထဲမှ ထူးခြားစွာဖြင့် ပွင့်ပေါ်ခဲ့ကြသော မြင်းခြံစွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့်ဆားတောင်ဆရာတော်- ဦးပညာဏိက တို့၏ ပွင့်ပေါ်ကျော်ကြားလာရပုံတို့မှာ အထူးသတိထားကြည့်ညှိဖွယ်ရာများဖြစ်ကြသည်။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးကဝိသည် ရဟန္တာအဖြစ်ပွင့်ပေါ်ပြီး သည်အချိန်မှစ၍ တစတစကျော်ကြားလာခဲ့ရာမြန်မာပြည်အနှံ့ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသို့ကျော်ကြားခြင်းနှင့် အတူမြန်မာပြည်သူတို့ ရဟန္တာကို တမ်းတမ်းတတ အာသာငမ်းငမ်း ဖူးမျှော်ရန်စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရသော အချိန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ယခုတော့စောင့်ရကျိုးနပ်သော အချိန်မျိုးဖြစ်သည်။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဦးကဝိပွင့်ပေါ်လာသည်နှင့်အညီပြည်သူတို့သဒ္ဓါကြည်ညိုစိတ်ကို ပြည်မှီရန်အတွက် ပရိယတ္တိနယ်ပယ်မှ ဆရာတော်အကျော်မော်တို့သည် သာသနာအကျိုးကို ရှေးရှု၍ ဘုရားဟောကျမ်းဂန်နှင့်ညီမညီ ကြားနာတော်မူကြသည်။ ထိုသို့ ကြားနာတော်မူကြသည်ကို စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ထေရပတ္တိစာအုပ်ထဲ၌ပါရှိသည်ကိုသိရှိကြပါသည်။ စိတ်စင်စားဖွယ်အရာများလည်း ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်းခြံမြို့စွန်းလွန်းဆရာတော်ရဟန္တာအကျော်ဦးကဝိနှင့် ပတ်သက်၍ ဉာဏ်ရှိသလောက်ရေးနေစရာမလို တော့ပါ။ မြန်မာပြည်တွင်စွန်းလွန်းနည်းနှင့် အားထုတ်၍ သောတာပန် သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ် ရဟန္တာ၊ အရိယာအရှင်သူမြတ်တို့များစွာပေါ်ပေါက်ထွန်းကားခဲ့သည်မှာ မည်သူမျှငြင်းဖွယ်မရှိပါ။ ထိုအထဲတွင် ဆားတောင်ဆရာတော် ဦးပညာဏိက အကျော်အမော်လည်း တပါးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်ရောက်ရှိလေရာ အရိယာများ တနေ့တခြား ပေါများတိုးတက်လာကြပေသည်။

ဝေဒနာနှင့် သမာဓိ ဘောင်ချိန်ညှိခြင်း။

များသောအားဖြင့် တရားအားထုတ်ခါစ ယောဂီများနှင့် နာရီရှည် ထိုင်၍ အားထုတ်သော ယောဂီများသည် ထိုင်ချိန်ကြာလာသည် နှင့် ဝေဒနာတက်လာသည်ကို သီးခံ၍ ရှုမှတ်ရန် ခက်ခဲသော အခြေအနေနှင့်ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ ပူ ခြင်းစူးခြင်း၊ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ဝေဒနာသည် တဖြင်းဖြင်းနှင့် တိုးတက်လာသည်ကို သည်းခံရှုမှတ်စွမ်း မရှိတော့ဘဲခန္ဓာကိုယ်ကို ပြောင်းရွှေ့ပြုပြင်လိုစိတ်ဖြစ်လာတတ်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ မိမိ၏ သမာဓိနှင့် တက်လာသောဝေဒနာတို့ ဘောင်ချိန်မညီခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်လာလျှင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြောင်းရွှေ့ခြင်းမပြုလုပ်ရပါ။ မိမိ၏ သမာဓိကိုသာ ဝေဒနာနှင့် ဘောင်ချိန်ညှိအောင် အောက်ပါအတိုင်း ပြန်၍တင်ပေးရပါသည်။ ဝင်လေ ထွက်လေကို အစမှာရှုမှတ်သည့်အတိုင်း ဝေဒနာကို ခံနိုင်လာသည်အထိ ပြန်၍ ရှုပေးပါ။ ဝေဒနာကိုခံနိုင်လာလျှင် ဝင်သက်နှင့် အရှု ရပ်ပြီး ထိုဝေဒနာကိုဆက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

သာသနာခေတ်(၅)ပါး

၁။ ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်	နှစ်ပေါင်း ၅၀၀
၂။ သမာဓိယုဂခေတ်	နှစ်ပေါင်း ၅၀၀
၃။ သီလယုဂခေတ်	နှစ်ပေါင်း ၅၀၀
၄။ သုတယုဂခေတ်	နှစ်ပေါင်း ၅၀၀
၅။ ဒိနိယုဂခေတ်	နှစ်ပေါင်း ၅၀၀
သာသနာတစ်ဝက်	နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀။

အထက်ပါသာသနာခေတ်(၅)ခေတ်မှ ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ပွင့်တော်မူမည်ဘုရားတစ်ဆူဖူးရမည် အလားစောင့်မျှော်ခဲ့ရသည်မှာ မည်မျှကြာရှည်ခဲ့သည်မသိခဲ့ပါ။ ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့စောင့်ရကျိုးနပ်ပါပြီ။ မြင်းခြံစွန်းလွန်းဆရာတော် ဦးကဝိနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းနေတာကို ထပ်ရှင်းနေလျှင်ပို၍ရှုပ်မည်သာဖြစ်သည်။ စွန်းလွန်းနည်းဖြင့် အားထုတ်သော ဆားတောင်ဆရာတော်သည်စစ်ကိုင်းတိုင်းစစ်ကိုင်းခရိုင်ဆားတောင် သင်တွဲရပ် အဘဦးဌေးဒင်+အမိ ဒေါ်ပြောင်းမယ်တို့မှ (၁၂၈၇) ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း(၁၄)ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင်ဖွားမြင်သည်။ ဆရာတော်သည်(၁၂)နှစ်သား အရွယ်တွင်သင်တွဲရွာကြာကန်ဆရာတော်ထံတွင် သာမဏေပြုခဲ့ပါသည်။ သာမဏေနှစ်ဝါအရတွင် မိဘလုပ်ကျွေးရန် လူထွက်ခဲ့ပြီး (၁၅)နှစ်သားတွင် ဆားတောင်ကျေးရွာမစိုးရိမ်တောကျောင်းဆရာတော် ဦးဇဉ်လ ထံတွင် သာမဏေဝတ်ခဲ့သည်။ ပရိယတ္တိစာပေကို မစိုးရိမ်တောကျောင်း နှင့်မန္တလေးတောင်ပြင်(ဒက္ခိဏာရာမဘုရားကြီးတိုက်) ပခန်းကျောင်း၌ စာဝါများသင်ယူပြီး (၁၇)နှစ်သား အရွယ်တွင် ပထမငယ်တန်းအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၃၀၇-ခုနှစ်ဝါဆိုလတွင် ဆားတောင်ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးတေဇအား ဥပဇ္ဈယ်ပြု၍ ဘွဲ့တော် ဦးပညာဏိက အမည်ဖြင့် ရဟန်းဘောင်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ရဟန်း(၉)ဝါအရ၌ ပရိယတ္တိစာပေသင်ယူရင်း ခြေတရွတ်ဆွဲရောဂါဖြစ်ပေါ်ခဲ့ ၍ ၁၃၁၆-ခုနှစ်တွင် စာဝါများဆက်မလိုက်နိုင်တော့ပါ။ သို့သော် ဆရာတော်သည် စိတ်ဓါတ်မကျဘဲ ခန္ဓကပြသောဝေဒနာကိုတရား သဘောဖြင့် ဆင်ခြင်ကာစွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ထေရုပတ္တိနှင့် ကျင့်စဉ်စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာပြီး သမ္မပ္ပဓိန်ကျင့်စဉ်အတိုင်း မလျော့သောဇွဲလုံ့လတို့ဖြင့် မပြတ်ဘဲ တစပ်တည်းတရားအားထုတ်တော်မူခဲ့သည်။ ၁၃၁၇-ခုနှစ်တွင် တရားထူးများရကာ ချမ်းသာမှုကို မျက်မှောက်ပြု၍ လောကလွန်မြောက်ခြင်းကို သိရှိလေသည်။ ဤသို့

ဖြင့်ဆားတောင်ဆရာတော်သည် ချမ်းသာမှုကို အလိုရှိတိုင်း ခံစားစံစားနိုင်ခဲ့လေပြီ။ ၁၃၁၇-ခုနှစ်မှစ၍ ဆားတောင်ဆရာတော်ဟုတစ်စတစ်ကျော်ကြားလာခဲ့ပြီး ဆားတောင်နယ်တစ်ရိုး တိုးမပေါက်အောင် လာရောက်ဖူးမြော်သူတစ်မျိုး ကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်ကားလာခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင်ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စမျိုးသည် လူမသိသူမသိဖုံးဖိ၍ ရကောင်းသောအရာလည်းမဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် “လူမသိနတ်သိ၊ နတ်မသိ ရဟန္တာသိ၊ ဆိုသည်အတိုင်း ထိုခေတ်ထိုအခါက သက်တော်ထင်ရှားရဟန္တာကြီးများ ဖြစ်ကြသော မဟာစည်ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့ ဆားတောင်ဆရာတော်ဦးပညာဏိကထံတနေ့ကြွရောက်မေးမြန်းသွားကြသည်များမှာ သာသနာတစ်ခေတ်တွင်အံ့ချီးဖွယ်ရာများဖြစ်ပေသည်။ ဆားတောင်ဆရာတော်သည် သက်တော်ငယ်ငယ်အသက်(၃၀)အရွယ်တွင်ပွင့်ပေါ်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အဝေးမှ လာရောက်ဖူးမြော်ကန်တော့သူများပြားလွန်းသဖြင့် မလ္လာပကြီးများထိုးကာ အဖူးမြော်ခံနေရလေသည်။ ဖူးမြော်သူများကလည်းတနေ့တခြားများလွန်းလှပေသည်။ ၁၃၁၈-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း (၁၃)ရက်နေ့ နံနက်(၈)နာရီအချိန်တွင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်ဆိတ်ခွန်ကျေးရွာမှ ရန်ကုန် မဟာစည်ရိပ်သာသို့ ဝါဆိုရန်အကြွတွင် ဆားတောင်ဆရာတော် ဦးပညာဏိကထံတပည့်နောက်ပါ သံဃာတော်များနှင့် ကြွရောက်ပြီးဆားတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အဖူးအမြော်ခံရင်း အောက်ပါစကားရပ်များကို မေးမြန်းလျှောက်ထားမှုများပြုလုပ်ပါသည်။

မဟာစည်ဆရာတော် - ဘယ်နည်းနှင့် တရားအားထုတ်ပါသလဲ?
 ဆားတောင်ဆရာတော်- တပည့်တော်စွန်းလွန်းကျင့်စဉ်စားအပ်ကို ဖတ်ရှုပြီး သမ္မပ္ပဓာန်ကျင့်စဉ်အတိုင်းအားထုတ်ပါတယ် ဘုရား။

ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝမဟာထေရ်

ဦးသာသနဝိသုဒ္ဓိ(ကျွမ်းပြ)ဆရာတော်

- မဟာစည်ဆရာတော် - စွန်းလွန်းဦးကဝိ၏ နည်းကလည်းအလွန်ကောင်း တဲ့နည်းပါဘဲ ဦးကဝိလိုတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်နိုင်ပါရဲ့လား?
- ဆားတောင်ဆရာတော် - မှန်လှပါ။ တပည့်တော် စွန်းလွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီးလိုဘဲအားထုတ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။ အမှန်က စွန်းလွန်းဆရာ တော်နည်းအတိုင်းဘဲ တပည့်တော်ကလောဘာ၊ ဒေါသ၊ မောဟစွန့် လွှတ်နိုင်တာဆိုတော့ စွန့်လွှတ်နည်းဆိုဆို စွန်းလွန်းနည်းဆိုဆို အား ထုတ်ရတာကတော့ စွန့်လွှတ်နည်းပါဘဲဘုရား။
- မဟာစည်ဆရာတော် - တရားအားထုတ်ရတာ အားရပါးရရှိရဲ့လား?
- ဆားတောင်ဆရာတော် - တရားအားထုတ်ရတာအားရပါးရရှိပါတယ်ဘုရား
- မဟာစည်ဆရာတော် - တရားအရသာ အားရပါးရခံစားရပါသလား?
- ဆားတောင်ဆရာတော် - မှန်လှပါအားရပါးရခံစားရပါတယ်ဘုရား။
- မဟာစည်ဆရာတော် - ဒီအတိုင်းဆိုမလွဲပါဘူး၊ ရှေ့ဆက်ပြီးကိုယ်ခံစားရ သလို ဝေနေယျတွေကိုလည်း တရားစခန်းဖွင့်ပြီး တရားပြပေးပါအုံး-ဟုဆိုကာ။

ဘုရားကို ကန်တော့ပြီး မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှင့်တကွ နောက်ပါသံဃာတော်များသည် မိမိတို့စီးလာသောကားများ ဖြင့်ရန်ကုန်သို့ ကြွတော်မူကြသည်။ ထိုအချိန်တွင်ရွာသူ၊ ရွာသားများနှင့် ညော်သည် အများ အပြားတို့သည် ကြက်ပျံမကျတိုးစေ၍ တစ်အုံအုံ နှင့် စုန်သွားလာနေကြသည်။ ဖူးမြော်ခဲရလှသော ရဟန်းတော်အကျော် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဖူးတွေ့ရ၍ ကံထူးကြရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့လက်ရှိဖူးတွေ့နေရသော ပွင့်ပေါ်စ ဆားတောင်ဆရာတော်ကို အားရကျေနပ်ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားမိနေ

ကြသောအချိန် ဖူးမဝ-ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးနိုင်ချိန်တွင် နောက်ထပ်အံ့သြဖွယ် ရာက ပရိသတ်အများထဲတွင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီးကြွလာသည် တဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ ပရိသတ်တို့သည် သူ့ထက်ငါ ရှေ့ကရောက်အောင် အတင်းတိုးဝေဖူးမြော်ကြရင်းဖြင့် မလွှာပဲထဲတွင် ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီးသီတင်းသုံးရန်အတွက် ကြွချီလာရာ နောက်မှကပ်လိုက်လာ ကြသည်။ ပါးစပ်ကလည်းတကွတ်ကွတ်နှင့်ဆုတောင်း၍ ပီတိအဟုန် သဒ္ဓါဖြင့်လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးကန်တော့နေကြသည်။ ဆားတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက၊ ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီးအား တရားပလ္လင်ရှေ့ မှောက်တော်တည်တည်တွင် အရိုအသေပြုလျက် ဖူးမြော်ပြီးသီတင်း သုံးနေသည်။ ထူးခြားသောအကြောင်း အရာတစ်ခုမှာ ဝေဘူဆရာတော် ဘုရားကြီးမှ တရားပလ္လင်ပေါ်တွင် စက္ခုမြေ့ချ၍ သီတင်းသုံးနေစဉ် (သမ္မာပတ်ဝင်စားနေစဉ်) မှာပင် ဆားတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ လည်းဝေဘူဆရာတော်ဘုရားကြီးကဲ့သို့ တရားပလ္လင်ရှေ့တည်တည် အောက်မှ ဝေဘူဆရာတော် ဘုရားကြီးအတိုင်း သီတင်းသုံးနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အလွန်များပြားလှသော ပရိသတ်အား လုံးသည် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ နာရီဝက်အကြာတွင် ဆရာတော်နှစ်ပါးသည် တစ်ပြိုင်တည်း မျက်လုံးများဖွင့်တော်မူကြသည်။

ဝေဘူဆရာတော် - အရသာမရှိဘူးလားဗျာ၊ မချမ်းသာဘူးလားဗျာ၊ ကြည်လင် အေးမြလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာဆိုတာဒါပဲဗျာ၊ ကျွန်ုပ်တို့တစ်သံ သရာလုံး ရှာခဲ့ကြတာ အခုမှဘဲ အားရပါးရကြီးခံစားကြရ တာမဟုတ်လားဗျာ။ ဆရာတော်လေးက တယ်ပါရမီ ထူး တာကိုဗျ။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ကိစ္စပြီးတာဆိုတော့ တယ်ပါရမီထူးတာကိုး။ ဆရာတော်လေး အသက်ငယ်ပါ သေးတယ်သာသနာအတွက်ကျွန်ုပ်တို့ တော့ အားထားပါ တယ်ဝေနယျတွေကို ကယ်ပါ၊ ချွတ်ပါ၊ တရားပြပါ။

ကျွတ်ထိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်ဗျာ။
ဆရာတော်ကလေးက အမှိုက်ရှင်းရမှာဆိုတော့ သာသနာ
ခရီးမှာ သာသနာအကျိုးစီးပွားအတွက် သာသနာပြုပေး
ပါအုံး။

ဆားတောင်ဆရာတော် - မုန်လှပါဘုရား။

ဝေဘူဆရာတော် - ကြွလာကြတဲ့ပရိသတ်ကလည်း တယ်များသကိုး ဗျ
ပါရမီထူးပါပေဗျာ၊ ကံထူးပါပေဗျာ၊ အသေမဦးမိတရားဦး
အောင်လုပ်ကြဗျာ။

“ဗုဒ္ဓဿ လောကဓမ္မေဟိ၊ စိတ္တံယဿ နကမ္ပတိ၊
အသောကံ၊ ဝိရဇီ၊ ခေမံ၊ ဇောမင်္ဂလမုတ္တမံ။”

“(လောကံတရားရှစ်ပါးတို့နှင့်တွေ့ကြုံရသော ရဟန္တာ၏စိတ်သည်
မတုန်မလှုပ်စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းလည်းမရှိ၊ ကိလေသာရမှန်ဟူသောမြူလည်း
မရှိ။ ကြောက်ထိတ်လန့်သော ဘေးလည်း မရှိ။) ဘုရားဟောတဲ့
တရားတော်နှင့်ညီပါပေတယ်ဗျာ။ သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့ သာဓုခေါ်ကြဗျာ-
သာဓုခေါ်ကြ” ဟုမိန့်လိုက်သည်တွင် ကြွရောက်လာကြသည့် အားလုံးသော
ပရိသတ်တို့သည် အထက်ဘဝက အောက်အဝီစိတိုင် သာဓုသံလွှမ်းသွားပေ
သည်။ ဤသာဓုသံသည် ယခုအချိန်ထိ သာဓုသံမစဲအောင်လံမလှဲ
သာသနာ့အောင်ပွဲဖြစ်ပါပေသည်။

- ❁ လူကပြောသော ရဟန္တာ
- ❁ နတ်ကပြောသော ရဟန္တာ
- ❁ ရဟန္တာကပြောသော ရဟန္တာ

မောင်ချမ်းမြေ့စာအုပ်မှ

မတ္တရာဆရာတော်ကြီးဦးဇဝန

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဇဝနအရှင်သူမြတ်သည် စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်အရင်းကြီး တစ်ပါးပင်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီဦးဇဝနအရှင်သူမြတ်ဟာ ကျမ်းဂန်စာပေလည်းနဲ့ စပ်တယ် တရားလည်းပေါက်ရောက်တယ်။ ရန်ကုန်ဘောက်ထော် စွန်းလွန်းရိပ်သာ မှာရဟန်းရှင်လူ သူတော်စင် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း တို့ကို တရားပြသ နေတယ်။ အကျင့်အကြံအနေအထိုင်ကလည်း ကောင်းမွန်လှတယ်။ ဘောက်ထော်ကနေ တောထွက်လာပြီးတော့ ရွှေဘိုမြို့နယ်ကိုရောက်သွားတယ်။ တစ်ဖန်ရွှေဘိုကနေ မတ္တရာမြို့ကို ရောက်သွားပြန်တယ်။ မတ္တရာမြို့ကို ရောက်တဲ့အခါမှာမြို့နဲ့မနီးမဝေးဖြစ်တဲ့ကျောင်းမှာ တစ်ပါးတည်းပင် သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူတယ်။ ကိုရင်းကျောင်းသား၊ ကပ္ပိယ ပုဂ္ဂိုလ် မထားရိပ် ကိုယ်တိုင်ဆွမ်းခံပြီးတော့ဘုဉ်းပေးတယ်။ အလှူတွေပင်လည်း မလိုက်ဘူး။ ဆွမ်းစား ပင်လည်းမလိုက်ဘူး။ သင်္ကန်းအစရှိတဲ့လှူဖွယ် ပစ္စည်းတွေကိုလှူရင်တော့လက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ မသုံးစွဲဘူး။ သင်္ကန်း အစရှိတဲ့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေကို နီးစပ်ရာစာသင်တိုက်တွေမှာ တဖန်လှူဒါန်းပစ်တယ်။ ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူတော့ ဓါတ်တော်ကျသလိုလိုတောင်ပြောဆိုကြတဲ့ သီတင်းစကားကိုကြားသိရတယ်။

မြင်းခြံမြို့ ရတနာသီရိ ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဆရာကောင်းထံ တပည့်ခံ

ရတနာသီရိဆရာတော်သည် ပရိယတ်ရော ပဋိပတ်ပါစွယ်စုံဖြစ် တဲ့မတ္တရာဆရာတော်ကြီးဦးဇေနထံ သွားရောက်ပြီးတပည့်အဖြစ် ခံယူ၍ ဆရာတော်သွန်သင်ဆုံးမနည်းအတိုင်းငွေလုံ့လသန်သန်ဖြင့် တစ်လတိတိ အားထုတ်ခဲ့သည်။ အဲဒီကအပြန်မြင်းခြံကိုပြန်ရောက်တော့ ဆက်ပြီး တရားအားထုတ်တယ်။ တရားအားထုတ်မှုဟာမရပ်မနား ဒလစပ်၊ ရက်မှ လချီပြီး အကြိမ်ကြိမ်အားထုတ်ဖန်များလာတဲ့အခါ နဂိုက မိမိသန္တာန် မှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့စိတ်ဆင်းရဲမှု ပူပင်မှုတွေ ကင်းစင်လွင့်ပျောက်သွားပြီး တော့ကာ စိတ်ထဲမှာချမ်းသာအေးမြသွားတယ်။ အဲသလိုခံစားလိုက်ရ တော့တယ်ဟုတ်တဲ့တရားပါလာဆိုပြီး မနားမနေ အားထုတ်တော့တာတဲ့။ သောကပရိဒေဝမီး အေးငြိမ်းစေတဲ့လမ်းက သတိပဋ္ဌာန်တစ်လမ်းသာရှိ တယ်ဆိုတာကို တယ်ပြီးတော့မှန်ပါလားလို့ ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတော့မှ ပို၍ပို၍ ဘုရားအပေါ် တရားတော်ရဲ့အပေါ်ယံကြည်မှုသဒ္ဓါတရားတွေဖြစ်ပေါ် လာတယ်။ ထပ်ထပ်ပြီးလည်းအားထုတ်ချင်လာတယ်။

အဲဒါကြောင့် ပဓါနိယဂ်(၅)ပါးထဲမှာ သဒ္ဓါကို အစဦးရှေ့တန်း တင်ထားပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားခဲ့တာပေါ့။ ပျော့လွန်းလျှင် ဝီရိယနည်းပြီး တော့ထိနမိဒ္ဓဝင် အိပ်ငိုက်လာတတ်တယ်။ ထိနမိဒ္ဓဝင် အိပ်ငိုက် ချင်လာတော့ စိတ်ဓါတ်တွေတွန့်ဆုတ်သွားတတ်ကြတယ်။ အားမထုတ်ချင်သလိုလို ပျင်းသလိုလိုဖြစ်လာတတ်တယ်။ ပြင်း လွန်းပြန်လျှင်လည်း သမာဓိနည်းပြီးတော့ ဥဒ္ဓစ္စဖြစ်တော့ စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်နေတတ်ကြတယ်။ စိတ်ပျံ့လွင့်နေတဲ့အတွက် သမာဓိမဖြစ်ဘူးပေါ့။

တရားအားထုတ်တဲ့အခါ သဒ္ဓါနှင့်ပညာ ညှိတတ်မှ ဝီရိယနှင့် သမာဓိညှိတတ်မှတရားရနိုင်ပါတယ်။ မညှိတတ်လျှင်တရားမရနိုင်ပါ။ ဒါဟာအရေးကြီးပါတယ်။

တရားပေးရာဥပမာ

ရတနာသီရိဆရာတော်ဘုရားကြီးအနေနဲ့သူများကိုတရားပြသပေးတဲ့အခါ အစဦးတော့သာသာရှူခိုင်းတယ်။ အဲဒီလောက်နဲ့ဝိတက်နိုင်လျှင်အဲဒီလောကရှူခိုင်းတယ်။ အဲဒီလောက်နဲ့ဝိတက်မနိုင်သေးလျှင် နည်းနည်းတင်ပေးခိုင်းတယ်။ အဲဒီလောက်နဲ့ဝိတက်မနိုင်သေးပြန်လျှင်ထပ်ပြီးတော့တင်ခိုင်းပြန်တယ်။ ဝိတက်နိုင်မှ ရပ်တန့်ခိုင်းတော်ခိုင်းတယ်။ ဥပမာ-လျှပ်စစ်မီးအားမြှင့်စက်ဖြင့်မီးမြှင့်တင်သလို မြှင့်တင်ပေးလိုက်လို့ မီးလင်းလျှင်တော်တော့၊ မီးမလင်းသေးလျှင် ထပ်မြှင့်တင်၊ မီးလင်းလျှင်တော်တော့၊ မီးအလင်းနည်းသေးလျှင် ထပ်တင်ဦး၊ မီးလင်းတော့ရပ်ထား။ အဲဒီမီးအားမြှင့်တင်တဲ့ဥပမာ လိုပဲရှုမှတ်တဲ့အခါ ဝိတက်နိုင်လျှင်တော်၊ ဝိတက်မနိုင်သေးလျှင်ထပ်တင်ခိုင်းပါတယ်။ ဝီရိယနှင့်သမာဓိကို မလိုရ-မပိုရအောင်ညှိယူပြီး အားထုတ်ပါ။ အဲဒီလို အားထုတ်လိုက်တော့စိတ်ချမ်းသာပြီးအားထုတ်ရတာ အလွန်ပျော်နေပါတယ်။

တရားအားထုတ်ရာ၌ ပထမမှာနာသီးဖျား လေးတိုးထိတာမှတ်ရတယ်။ နာသီးဖျားလေးတိုးထိတာကို ထိတိုင်း၊ ထိတိုင်း မလွတ်တမ်းသိနေအောင်အားထုတ်ရတယ်။ “ထိမှု၊ သိမှု၊ ဤနှစ်ခုသတိကြပ်ကြပ်ပြု” စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဆောင် ပုဒ်အတိုင်း အဲဒီထိတာကို ထိတိုင်း ထိတိုင်းမလွတ်တမ်း(သိတဲ့ အတွက်)သိနေလို့ စိတ်ဟာဘယ်ကိုမှ

မပြေးသွားတော့ဘဲ သမာဓိဖြစ်တဲ့အခါ “ခန္ဓာကိုယ်စိုက်၊ ဝေဒနာလိုက်” ဆိုတဲ့ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဆောင်ပုဒ်အတိုင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲကို စိတ်ကိုသွင်းခိုင်းတာဘဲ။ ခန္ဓာထဲစိတ်စိုက်ပြီးတော့ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာကို ရှုမှတ်ရတယ်။ ခံသာတဲ့ဝေဒနာ၊ မခံသာတဲ့ဝေဒနာ၊ ခံသာသည်လည်း မဟုတ်၊ မခံသာသည်လည်းမဟုတ်တဲ့ဝေဒနာများ ပေါ်လာမယ်။ မခံသာတဲ့ ဝေဒနာများပေါ်လာတော့ စွန်းလွန်းဆရာ တော်ဘုရားကြီးဆောင်ပုဒ်က “မခံသာမှန်ပါ၏ ဤတရား၊ ခံသာ လျှင်သံသရာကြော မျောလိမ့်အများ” တဲ့။ မခံသာတာက ဒုက္ခဝေဒနာ ဒုက္ခဝေဒနာကို ရှုမှ၊ ဒုက္ခကထင်မှ၊ ဒုက္ခထင်မှ၊ ဒုက္ခသစ္စာမှန်းသိမှ၊ ဒုက္ခသစ္စာမှန်းသိမှ မဂ်ဖိုလ်ကိုရမှ၊ ဒုက္ခသစ္စာမှန်းမသိလျှင်မဂ်ဖိုလ်ကို မရနိုင်ပါ။ အရိုးကြေကြေအရေခန်းခန်း နောက်မဆုတ်တမ်းအားထုတ်မှသာ ဝေဒနာကို ကျော်နိုင်တယ် ဝေဒနာအကြမ်းကိုနိုင်မှ၊ ဝေဒနာအကြမ်းကုန်မှ ဖြစ်ပျက်ကိုတွေ့တယ်။ ဖြစ်ပျက်ကိုတွေ့လျှင်ယခုဘဝမှာပင် မဂ်ဖိုလ်ကိုရနိုင်ပါတယ်။ အကျဉ်းမျှသာဖြစ်၏။

(အကျယ်ကိုကြည့်လိုလျှင်ရတနာသီရိဆရာတော်၏
ထေရုပ္ပတ္တိကထာကို ကြည့်ပါ။)

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏တပည့် သစ်ချတောင်ဦးတိလောကနည်း

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးတပည့်သစ်ချတောင်ဦးတိလောက ဆရာတော်ကတော့ အဲဒီ ပဏ္ဍိတဝေဒနိယကျမ်းမှာ တပည့်တို့ ထိုသို့အားထုတ်၍ နေရာ၌ အကုသိုလ်ပါပဝိတက်များ အားကြီးစွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လျှင် ၇။၇-၇။၇ဟုပြင်းပြင်းသံကြီးထွက်ဝင်စေရာ၏။ ဤသို့ပြုခဲ့လျှင်စိတ်သည် မောပန်းပြီးမပြေလွင့်နိုင်ပဲထွက်သက်ဝင်သက် ဌ်သာ အာရုံဖြုတ်၍ မှီရပ်၍ တည်လေတော့၏။ ပါပဝိတက်များခဏချင်း ပျောက်ပျက်လေတော့၏။ ထိနမိဒ္ဓတို့ဖိစီး၍လာနေလျှင်လည်းထိုနည်း အတူပြင်းပြင်းသန်သန်ကြီးမြန်မြန်ကြီးရှိုက်ရာ၏။ ထိနမိဒ္ဓတို့ ခဏချင်း ကွာကျ၍ စိတ်ကြည်လင်ပေါ့ပါး၍ သွားလေတော့၏။

ဤသို့ပြု၍ပါပဝိတက်ထိနမိဒ္ဓအန္တရာယ်တို့ကင်းကွာသွားသော အခါကျလျှင်“ပဿန္တယံကာယသင်္ခါရံ”စသည်ဖြင့်ဟောတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း မနေ့မမြန်မပျော့မပြင်း မှန်မှန်ဝင်ထွက်စေရာ၏လို့ ရေးသားထားတယ်။

ဘဒ္ဒန္တဩဘာသာဘိဝံသ၏ အမေးအဖြေကျမ်းမှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြချက်။

အခန်း(၂)

မေး၊ ဖြေ မှ

ဒကာ - မှန်ပါ၊ တချို့ရှင်လူတွေပြောနေကြတာက ပထမစွန်းလွန်း၊
ဆရာတော်ကြီးကတော့ပြင်းပြင်းကြမ်းကြမ်း အရှုမခိုင်းပါဘူးတဲ့။
ဆရာတော်ကြီးရဲ့တပည့်တွေကသာ နောက်မှထွင်ပြီး ဒီလိုရှုရဲ့မြည်
အောင်ပြင်းပြင်းကြီးအရှုခိုင်းနေကြတာပါတဲ့။ ဒါကြောင့်ဆရာတော်
ကိုယ်တိုင် စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးနဲ့များရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့ဆုံ ဆွေးနွေး
မေးမြန်းဖူးပါသလား။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သည်လိုဘဲ
ရှုရဲ့မြည်အောင်ကြမ်းကြမ်းကြီးအရှုခိုင်းပါသလားဆိုတာသိချင်လို့ပါဘုရား။
ဆရာတော် - စွန်းလွန်းဝိပဿနာအရေးနဲ့စပ်ပြီး သည်လောက်
တောင်ရှာရှာဖွေဖွေကတ်သီးကတ်သပ်တွေကို မေးမြန်းပြောဆိုတတ်
တဲ့လူသားဟာတကယ်တမ်းဆိုတော့ ဘယ်တရားကိုမှလည်း
စွဲမြဲပြီးအားထုတ်တာမဟုတ်ပဲ အလကားလူစားမျိုးထဲကဟာတွေ
သာများတာပါကွာ၊ အေးတစ်ချိန်သောကာလ၏ ဝါတွင်းသမယကြီးမှာ
စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးအား မင်းကြီးဦးစံသိမ်းတို့လူစုက ရန်ကုန်ကို
ပင့်ဆောင်လာဖူးတယ်ကွ၊ အဲဒီတုန်းက သူဌေးကြီး ဆာဦးသွင်ရဲအိမ်
ဘုရားဆောင်ထဲမှာ တို့များကိုယ်တိုင်သွားရောက်ရုံခိုးကာ
တစ်ပါးချင်းရင်းရင်းနှီးနှီးဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းစွာဆွေးနွေးမေးမြန်းရဖူးတယ်။
အဲဒီအခါမှာ တို့များရဲ့အမြင်တော့ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့

အလေ့အလာလူအများကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် ဟန်ဆောင်ပြင်ဆင်မှု
အပြုအမူမျိုးတွေ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး။ မလုပ်ဘူး။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း၊
ဘွင်းဘွင်းကြီးပဲပြောဆိုနေထိုင်တာကို တွေ့ရတယ်။ အဲသဟာလဲတို့များ
ရဲသဘောချင်းတိုက်ဆိုင်တဲ့ အကဲခပ်ရလွယ်တဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုပဲကွ၊
တရားရေးကို ဆွေးနွေးမေးမြန်းတော့လည်း သွယ်ဝိုက်ပြီး
တန်ဆာဆင်တဲ့နည်းတွေဘာတွေမရှိဘူး။ ရိုးရိုးနဲ့တဲ့တိုးကြီးပဲကွ၊
ဆရာတော်ပြောပုံက -

“ ဦးဩဘာရေ တရား ထိုင်တဲ့အခါ ကြိုးစား
သာရူပေး။ စိတ်ကိုတော့တခြားမပြေးစေနဲ့နော်၊
ထိသိမှုထဲမှာ မြဲနေပလေ့စေ။ စိတ်ကိုမနိုင်ရင်
စိတ်တခြားကို ထွက်ထွက်သွားရင် ကြိုးစားပြီး
ကြပ်ကြပ်သာရူပေး။ ထိသိမှုထဲ သတိအမှတ်စွဲပြီး
သမာဓိမြဲလာလိမ့်မယ်။ သမာဓိမြဲရင်ပီတိတို့
သုခတို့ဟာလည်းတွဲရက်ပါလာတာပါဘဲ။ ဒါတွေကို
ဦးဩဘာတို့ သိပြီးသားတွေပါဘဲ။ ဒါကြောင့်ကြိုးစား
သာရူပေးပါတဲ့။ ”

ကဲ- အဲသကဲ့သို့ရှင်းစွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးသက်တော်ထင်ရှား
ရှိစဉ်က တို့များကို မိန့်ကြားဟောပြောသွားတဲ့ မိန့်ခွန်းတော်စကားအစစ်ပါ
ပဲဗျာ၊ ဘာများမကျေနပ်တာရှိသေးသလဲ။

ဒကာ - တင်ပါ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့မိန့်ခွန်းတော်ထဲမှာ
“စိတ်ကိုမနိုင်ရင်စိတ်တခြားကိုထွက်ထွက်သွားရင်၊ ကြိုးစားပြီးကြပ်
ကြပ်သာရူပေး” ဆိုတဲ့စကားအရ စိတ်ကိုနိုင်ရင်စိတ်တခြားကို

လွန်ထွက်မသွားရင်နနအေးအေးဖြည်းဖြည်းသာသာကလေးလည်း
ရှုနိုင်သေးတယ်လို့မှတ်ရမှာပေါ့။

ဆရာတော်- အိမ်းယောဂီရဲ့မှတ်စိတ်နဲ့သတိဟာမိမိမှတ်သားပွား
များနေတဲ့တရားအာရုံထိသိမှုထဲမှာပဲတစ်ခါတည်းစွဲမြဲငြိမ်ဝပ်ပြီး
တည်ကြည်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကြမ်းချင်ကြမ်းနုချင်နုယောဂီရှုမှတ်
ချင်သလို ရှုမှတ်နိုင်တယ်လို့ မှတ်ပေါ့ကွာ၊ ထိသိမှုထဲမှာ
စိတ်မှတ်သတိမြဲအောင်စွဲအောင်စေခိုင်းတာပါပဲ။ ယောဂီတွေကို မူးလဲ၊
မေ့မျောပင်ပန်းဆင်းရဲအောင်လို့၊ စေခိုင်းတာမဟုပ်ပါဘူး။

ဒကာ- ထိ၊ သိမှုကို သတိပြုရှုမှတ်နေတဲ့ စွန်းလွန်းယောဂီရဲ့
ကိုယ်ကြီးဟာ ရူးရဲ၊ ရူးရဲနဲ့သည်လောက်တောင်ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှား နေရင်
တည်ကြည်မှုသမာဓိတရားရလာနိုင်ဖို့ မခဲယဉ်းဘူးလား ဘုရား၊
တရားမှတ်နေတဲ့ ယောဂီဟာ ငြိမ်ငြိမ်နေရတယ်မဟုတ်လား။

ဆရာတော်- အေးသဟာကလည်း မေးစရာပဲကွာ၊ သာပေမင့် သည်
နေရာမှာ ဥပမာလေးနဲ့သည်လိုမှတ်ကွာ၊ သာမု မင်းသဘောပေါက်
လိမ့်မယ်။ ဥပမာ- လမ်းလျှောက်နေတဲ့ယောဂီတစ်ယောက်ဟာသူ
စိတ်အမှတ်က ကြုံ၊ လှမ်း၊ ထိ၊ သိနေတယ်ဆိုတဲ့ ရှုမှတ်နေတဲ့ အတွက်
“ငါလမ်းလျှောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိသဘောမျိုးသူမှာမရှိဘူး”
လမ်းလျှောက်နေတာကိုလည်းသူမသိဘူး။ မှတ်လဲ မမှတ်ဘူး၊
သူသိနေတာက ကြုံမှု၊ ချီမှု၊ လှမ်းမှု၊ ချဲ့မှုဆိုတဲ့ ဝါယောဓိတ်သဘောရယ်၊
ထိမှုခေါ်တဲ့ ဖောဠဗ္ဗသဘောရယ်၊ အဲသည်ပရမတ်သဘောလောက်ကိုဘဲ
သူစိတ်ထဲစွဲမှတ်နေတာဖြစ်တယ်။ အဲသည်လိုဘဲ စွန်းလွန်းယောဂီဟာ
လည်း လုံ့လ၊ ဝီရိယ အားနဲ့ရှုရှိုက်ကာ ထိမှုအပေါ်မှာသာ သတိအမှတ်
ထားနေတဲ့အတွက် ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်မှုတွေ ဘာတွေ၊ ညာတွေ

ကို သူမှတ်လဲမမှတ်ဘူး၊ သိလဲမသိဘူးပေါ့။ သူမှတ်သိနေတာကတော့
 ထိသိ၊ ထိသိ၊ ထိသိ၊ ထိသိဘဲ၊ ဒါကြောင့် “ထိသိ” အာရုံထဲစွဲလာရင်
 သမာဓိဟာလဲ စွဲဝင်လာတဲ့အတွက် ကိုယ်ကို ယိမ်းယိုင်ကာရှုရှိုက်မှတ်
 သားနေတဲ့စွန်းလွန်းယောဂီဟာ တည်ကြည် မူသမာဓိတရားထင်လာဖို့
 မခဲယဉ်းပါဘူး။ သမာဓိထင်လွယ်၊ ရလွယ် ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ လိုရင်း
 အချုပ်က ကိုယ်ကြီးက ဘယ်လောက်ပဲ ယိမ်းယိုင် စိတ်မှတ်ကလေး
 မယိမ်းယိုင်ဖို့သာလိုရင်းအချက်ပါ ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုလူကြီးကငြိမ်နေပေ
 မယ့်စိတ်ကမငြိမ်ဘဲ ဟိုယိမ်းသည်ယိုင်နဲ့ မှတ်သားမှုအာရုံထဲမှာ မခိုင်မြဲ
 မတည်ငြိမ်ဘဲသာဖြစ်နေရင် ဘယ်သောအခါမှ တည်ငြိမ်တည်ကြည်မှု
 သမာဓိတရားကို မရနိုင်ဘူးလို့ မှတ်ပေါ့ကွာ-ဒါပါပဲ။

(စွန်းလွန်းဝိပဿနာအမေးအဖြေကျမ်းနှင့်
 ယောဂီအခြေခံကျင့်စဉ်ကျမ်းမှကောက်နုတ်ချက်)

“ဘောက်ထော်စွန်းလွန်းဂူကျောင်း”

သာသနာ-၂၅၀၀ ကောလ-၁၃၁၈-ခုနှစ်

ရန်ကုန်စွန်းလွန်းကျောင်း

ဆရာတော်ဦးသုန္ဓရထံအယ်ဒီတာတစ်ဦးတရားအားထုတ်ခြင်း

ရန်ကုန် ဘောက်ထော်စွန်းလွန်းဆရာတော်ဦးသုန္ဓရသည် ၁၅-
မိနစ်တရားဟောပါသည်။ ၎င်းဟောကြားသောတရားတော်များမှာ-
မြတ်စွာဘုရားဟောကြားခဲ့တဲ့ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းတွေ
များစွာရှိတယ်။ တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာတစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်းပဲသည်ကျောင်း
ရောက်လာရင်အခုတစ်ထိုင်တော့ဒီကပြပေးတဲ့နည်းအတိုင်း ဌာန်ကရိုဏ်း
ကျအောင် လိုက်နာအားထုတ်ကျင့်ကြံပါ။ သည်နည်းကို
မကြိုက်ရင်လည်းနောက်မဝင်ဘဲမလာဘဲနေကြပေါ့၊ ခုတစ်ထိုင်တော့ဖြင့်
ညောင်းမပြင်နဲ့၊ ယားမကုတ်နဲ့၊ ထိသိကိုစိတ်မှာထား ထိတိုင်း၊ ထိတိုင်း
မလွတ်တမ်း၊ မလွတ်အောင်အမှတ်သတိပြု။ သမာဓိရလာတဲ့အခါ
ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ဝေဒနာတွေကို ထင်ထင်ရှားရှား
သိလာလိမ့်မယ်၊ အဲသည်ဝေဒနာတွေကို ဆက်တိုက်မှတ်နေ၊
နောက်ဆုံးမခံမရပ်နိုင်သောဝေဒနာမျိုးတွေပေါ်လာတဲ့အခါ ကြပ်ကြပ်
သည်းခံပြီးမလွတ်တမ်းမှတ်နေ၊ ဣရိယာပုတ်ကို မဖျက်လိုက်နဲ့၊
သည်နေရာမှာ ငါစွဲ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မဝင်နိုင်အောင်သတိထား၊
ငါနာတာမဟုတ်၊ ငါမရှိ၊ ရုပ်နာတာကို စိတ်ကသိ၊ ဝေဒနာခံစားတာ
ရှိသည်ကိုသိ၍၊ သိ၍မှတ်နေရမည်။ ထိုအခါယောဂီသည် အမှတ်တရား
များကို ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌ ထင်မြင်လာကာ တရား၌ သက်ဝင်ယုံကြည်မှုရ၍
သောကပရိဒေဝတို့မှ လွတ်မြောက်ရာချမ်းသာမှုကိုရလိမ့်မည်။

သည်နည်းဟာသမထဝိပဿနာနှစ်ဖြာရောစပ်၍ ယူရုံတယုဂနန္ဒနည်းဘဲ။ သည်နည်းဖြင့် ဝိပဿနာကိုပါတစ်ခါတည်းရှုမှတ်သွားနိုင်တယ် စသည်ဖြင့်ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ၎င်းနောက် “ပရိကံ” ကို စတစ်ပြုလုပ်စေပြီးထိုင်ပုံထိုင်နည်းပြသလျှက် ဝင်သက်မှ စ၍ ရှုမှတ် ရပါသည်။ ယောဂီအသစ်ဖြစ်၍ အလွန်မောပါသည်။ ခွေးတွေက ရေချိုး ထားသလိုထွက်ပြီးညောင်းချက်ဆိုးလှပါသည်။ အသက်ကိုပြင်းပြင်းမရှု နိုင်၍ လျော့လိုက်ရာဆရာတော်ရောက်လာပြီရှုရုံ၊ ရှုရုံ နဲ့အသံပေး ရှုပြကာ အားမလျော့ရန်ပြောကြားရှုခိုင်းပြန်၍ ရှုနေရ ပြန်တော့သည်။ စိတ်ကိုတင်းကာ နင်းကန်ပြီး ဆွဲဆွဲရှုလိုက်ရာ ၂၅-မိနစ်ခန့်အကြာမှာ အသက်ရှူမှန်လာပြီး အမောသက်သာလာကာ ထိသိထဲမှာ အာရုံစွဲလာ သည်။ နင်းကန်ပြီးရှုပစ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ အသက်ရှူလိုလဲကောင်း ထိသိမှုထဲမှာလဲ တိကနဲ၊ တိကနဲ တိကနဲကျအောင် ရှုမှတ်လိုကောင်း လာသဖြင့်ဝမ်းသာကာကြိုးစားပြီး ရှုမှတ်ရင်း ဆရာတော်က အရှုရပ်၊ ခန္ဓာကိုယ်စိုက် ဝေဒနာလိုက် ဟု ပြောသံကြားရပါသည်။ ည(၇)နာရီ အချိန်ဓမ္မာရုံကြီးထဲ၌ ဖယောင်းတိုင်(၆၀၀)အား လက်ဆွဲခါဘ်မီးတစ်လုံးကို တံခါးအပြင်မှာ ထွန်းပေးကာဓမ္မာရုံထဲမှာတစ်လုံးထွန်းပေးထား၏။ နည်းပြဆရာတော်က လုံ့လ၊ ဝီရိယ ကို မလျော့ပဲ ဇွဲသန်သန်နဲ့ အားထုတ်ရန် ဟောပြော တိုက်တွန်း၏။ ကျွန်ုပ်ကလဲ အားတက်ကာ အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၍ ရှုမှတ်ပါသည်။ လေးလေးပြင်းပြင်းဆွဲရှုဟုသော အသံနှင့်အတူ ဆရာတော် ကြီး၏ ပုံစံပြရှုသံ၊ ရှုရုံ၊ ရှုရုံမြည်သံကိုပါ ကြားရပြန်သည်။ ဓမ္မာရုံကြီးထဲ ရှုရုံသံတို့ဖြင့် ဆူညံ၍ နေသော်လည်း သူများရှုသံကို ကိုယ်ရှုသံဖြစ်လွှမ်းခြံကာ ထိ-သိမှုကို ဂရုပြုစူးစိုက်လျှက် နင်းကန်ပြီး ရှုရှိက်၊ ရှုရှိက်လိုက်ရာ ကိုယ်ရှုသံကိုယ် ထိ-သိအမှတ်

ကပ်၍ သွားသည်မှာကြာပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လုံ့လ၊ ဝီရိယကို မလျော့ဘဲ၊ တိုး၍သာရှုမှတ်သွားရာအသက်ရှူမှားလဲပြင်းပြင်းမှန်မှန်ကြီး ဖြစ်လျှက် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပေါ့ပါးပြီး စိတ်ထဲမှာအေးခနဲ၊ အေးကနဲဖြစ်ကာ အပေါ်သို့ တက်တက်သွားသည်ဟုထင်ရ၏။ မကြာမှီတစ်ကိုယ်လုံးပေါ့ ပါးလျက်ငြိမ်ကနဲ၊ ငြိမ်ကနဲနှင့်ငြိမ်းအေးပြီး ချမ်းသာမှုတစ်ခုကို ခံစားကာနေ ရပါတော့၏။ ဝေဒနာလိုက်ချိန်၌ စောစောကရှုရှိက်သံတို့ဖြင့် ရှူရဲ့၊ ရှူရဲ့ခဲဆူညံနေသော မွှောရံကြီး သည်မှန်တိုင်းကျပြီးစပင်လယ်ရေပြင်ပမာ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာရှိလှပါတိ။ ဤသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ စွန်းလွန်းဝိပဿနာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းဒိုင်ယာရီပြီးဆုံးပါပြီ။

မှတ်ချက်။ ဆရာတော်ဦးသုန္ဓရသည် စွန်းလွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီး၏အန္တောသိကတပည့်ရင်းဖြစ်ပေသည်။

(၉)ရက်မျှအားထုတ်ပွားများသူ

အယ်ဒီတာ

၁၃၁၈-ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်။

တိုက်အုပ်ဆရာတော် ဦးသောဘဏ္ဍာ

ကျေးဇူးရှင်စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးသက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်က ဦးသောဘဏ္ဍာသည် အသက်ပေးစောင့်ရှောက်လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့သောတပည့်ရင်းကြီးဖြစ်သည်။ နာယကဆရာတော် ဦးသောဘဏ္ဍာကို အရှင်အာနန္ဒာအလား သိမြင်ရပေ၏။ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ (၂၃)ဝါတိုင် အမြဲဆည်းကပ်လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့သည်။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးကလည်း အသက်ပါအပ်နံ့ထားသည်။ ပေးတာဝတ်မယ် ကျွေးတာစားမယ် ကိုယ်တော်သဘောဘဲ၊ အားလုံးပုံလွဲအပ်ထားတယ် ကျောင်းအဆောက်အဦးကိစ္စ၊ ဆွမ်းကိစ္စ၊ သံဃာကိစ္စ စသည်တို့ကို ဘာမှပြန်မကြည့်ဘူး တရားနဲ့သာနေတော်မူတယ်။ တရားပြသရာမှာလည်း “ထိမူ၊ သိမူ ထိုနှစ်ခုသတိကြပ်ကြပ်ပြု” ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထား၍ တရားရှုမှတ်ရန် ဆုံးမပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ ယနေ့ထိတိုင်အောင် နေ့စဉ် တစ်ရက်လေးကြိမ်၊ ငါးကြိမ်တရားထိုင်တဲ့အကျင့်ကို ကျင့်သုံးနေဆဲ ပါဘဲ။ ဦးပရမဆရာတော် အခုတိုင်ပြသနေပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီး၌ တပည့်များစွာရှိသော်လည်း အသက်ထက်ဆုံး မနေနိုင်ကြဘူး။ ထွက်ခွာပြီးတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်များအဖြစ် လှည့်လည်ပြီးတော့ သွားကြတယ်။ ယခုလက်တွေ့စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ ဆရာတော်ကြီး တပည့် အရင်းကြီးဆိုလို့ နာယကဆရာတော် ဦးသောဘဏ္ဍာရယ်၊ ဦးဝိသုဒ္ဓိရယ်နှစ်ပါးကျန်တယ်၊ မြင်းခြံစွန်းလွန်းဂူကျောင်းမှာပဲ သီတင်းသုံး၍ အစစအရာရာ ပြုပြင်ပြင်နဲ့ စီမံဆောင်ရွက်ပြီး ယောဂီများအားလည်း နေ့စဉ်တရားပြသနေကြတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ဩဝါဒနှင့်အညီ တိုက်အုပ်ဆရာတော်ဦးသောဘဏ္ဍာသည်

ယောဂီများအားပုံမှန်ရှုရှုရန်၊ ဝိတက်ဝိစာရများဝင်လျှင် စိတ်ပျံ့လွင့်လျှင်
မပျော့မပြင်းရှုမှတ်ရန် အမိန့်ရှိပါသည်။ ထိတော့သိတယ် သိတဲ့အပေါ်
သတိထား၊ ထိ-သိ-သတိ ညှိသုံးချက်တပြိုင်နက်ကျအောင် ကြိုးစား
အားထုတ်ရမည်ဟု အမိန့်ရှိပါသည်။ တရားအား ထုတ်ပြီးလျှင်ယောဂီ
များအား စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရှေ့တွင်တိုက်အုပ်ဆရာတော်မှ
တရားစစ်မေးပါသည်။ ဆရာတော် ဦးသောဘဏသည် ဆရာတော်
လက်ထက်၌ စွန်းလွန်းဂူကျောင်းကြီး၏ ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကို
စွမ်းစွမ်းတမံဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ သံသရာအေးစေတီတော်ကြီးကိုလည်း
အောင်မြင်စွာတည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ရုပ်ကလာပ်ကို လှူပရိသတ်အပေါင်း နောင်လာနောက်သားအများတို့
ကြည်ညိုပူဇော်နိုင်ရန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။ အဆောက်
အဦများလည်း များပြားတိုးတက်စွာတည်ဆောက်ခဲ့ပါတယ်။ စွန်းလွန်း
ကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်များလည်း မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါတယ်။
ငွေကြေးပေးပြီး တည်ထောင်ကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့စေတနာယုံကြည်
ချက်အရ စွန်းလွန်းကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်ခွဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။ ယခုဆိုလျှင်
ကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်ပေါင်း (၁၀၀) ကျော်မကရှိနေပါပြီ။ ဆရာတော်ဦးသောဘဏ
သည်စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ထေရုပ္ပတ္တိနှင့် တရားအားထုတ်
နည်း စာအုပ်ကိုလည်းထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ဦးသောဘဏ
သည်စာပေသင်ကြား၍ ဝါတော်(၁၁)ဝါအရတွင်မှ စွန်းလွန်းဂူကျောင်းသို့
ရောက်ရှိလာပါသည်။ ပခုက္ကူ၊ မဟာဝိသုတာ ရာမတိုက်၌
စာပေသင်ကြားခဲ့ပါသည်။ စာပေသင်ကြားဘက်ဖြစ်
သူဦးကုသလ(မင်းဘူး)က စွန်းလွန်းဂူကျောင်းတွင်လာရောက်
တရားအားထုတ်ခဲ့ပြီး ပြန်ပြောပြသဖြင့် (၇)ရက်ခန့် စမ်းသပ်

၍တရားအားထုတ်ရန် လာရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ယခုတိုက်အုပ်ဆရာတော်အဖြစ်ဘယ်မှမပြန်ဖြစ်တော့ပေ။ စွန်းလွန်း ဆရာတော်ကြီး၏ အသက်ပါအပ်နှင့်၍ယုံကြည်ခြင်းကို ခံယူခဲ့ပါသည်။ တိုက်အုပ်ဆရာတော်ဦးသောဘဏသည် စွန်းလွန်း ဆရာတော်ဘုရား ကြီးထက်သိက္ခာ(၃)ဝါကြီးသည်။ သို့သော် စွန်းလွန်း ဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်အဖြစ် နည်းနာခံယူအားထုတ်ခဲ့သည်။ ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ခြေရင်းနဲ့လုပ်ကျွေး ပြုစုခဲ့သည်။ ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သက်တော်(၇၅)နှစ်သာနေရသော် လည်း သက်တော်(၄၂)နှစ်ကစ၍ သမထဝိပဿနာကို အာနာပါနဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့် အားထုတ်ရာ(၁)နှစ်ကြာသောအခါ တစ်လပြီးတစ်လ မဂ်ဖိုလ်ရသောကြောင့် ဝါကျွတ်သောအခါ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ဖြစ်ခဲ့ လေသည်။ အသက်(၄၃)နှစ်ကရဟန်းဖြစ်၍ (၃၁)ဝါတိုင်တိုင်စာပေ ပရိယတ်မတတ်သော်လည်း အကျင့်၊ ပဋိပတ်တရားဖြင့် သာသနာ ပြုညွှန်ကြားဆုံးမတော်မူခဲ့ပါသည်။ ရှေ့ဝိပါက်ဝင့်ကြွေးကြောင့် ပညာပါရမီမပါခဲ့ချေ။ သတိသံဝေဂရ၍ စာပေပရိယတ်ကိုမရှုံ့ ချလေနှင့်၊ အပြစ်မတင်လေနှင့် ကာလဝိပါက်နောက်ပိုးတက် ဆိုသလိုဝင့်လိုက်တတ် သည်။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အနှောင့်အယှက် အခက် အခဲများကြားမှသာ၊ သာသနာပြုရ၏။ ရေနံဆီလောင်းမီးရှို့ခံခဲ့ရသေး၏။ လင်မနှစ်ထဲအရက်ထည် တိုက်ခြင်းလောကီအောက်လမ်းပညာဖြင့် မြွေနှင့်တိုက်ခြင်း၊ အင်း မြုပ်ခြင်း စသည်တို့ လုပ်ကြံဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက် ကြကုန်သေး၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အမျိုးမျိုးစမ်းသပ် ပြုလုပ် ကြစော်လည်း သည်းခံ၍ မေတ္တာ၊ ဂရုဏာဖြင့် တရားအားထုတ်လျက် ပြဿနာများဖြေရှင်းအောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ ရန်စကိုတိုစေခဲ့၏။ မောင်းကြီး

ဆွဲထား သလိုတီးမှပြည်၏။ မေးမှဖြေ၏။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရား
 ကြီးသည် ကိုယ်တိုင်လည်း တရားနှင့် နေလေရှိပြီး သူတပါးကိုလည်း
 မေတ္တာ၊ ဂရုဏာထား၍ ပဋိပတ္တိသာသနာပြုတော်မူခဲ့လေသည်။ ဆုံးမ
 သြဝါဒများ နည်းနာနိဿယများ ပေးတော်မူခဲ့၏။ နောက်ဆုံးအချိန်ကျသော
 အခါ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု တောင်းပန် လျှောက်ထားချက်အရ တိုက်အုပ်
 ဆရာတော်စီစဉ်၍ ရန်ကုန်သို့ (၂)ကြိမ် ကြွတော်မူခဲ့လေသည်။
 စွန်းလွန်းသာသနာ ပြန့်ပွားလာလေ၏။

စွန်းလွန်းအရိယာရဟန္တာတွေပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ နည်းနာနိဿူအတိုင်း အားထုတ်၍ ဦးမနိသာရနှင့် ဦးကောသလ္လ(ရှားတောရွာ) နှစ်ပါးသည် ရဟန္တာများဖြစ်ခဲ့ကြကုန်၏။ သီလရှင်ခေါ်မာလာသည်၎င်း၊ ထနောင်းတိုင်နယ်ဈေးရောင်းသူ ဦးလှကြီးသည်၎င်း အနာဂါမ်ဖြစ်ကြကုန်၏။ အခြားအရိယာများလည်းရှိသေး၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း(၇၁)နှစ်ကျော် ၁၂၉၈-ခု၊ တပေါင်းလ၌ ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း ဆီဆိုင်စော်ဘွား၏ သားတော် ဦးခွန်ဆက်နှင့်ဦးထုံ(စကားအမတ်ကြီး)တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိသတ်တရားကြားနာရပြီးသော် အကျင့်ပဋိပတ်တရား အားထုတ်လိုသော ဆန္ဒပြင်းထန်၍ တရားရှာကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြင်းခြံမြို့၌ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဦးကဝိသည် အာနာပါနဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် တရားအားထုတ်ရာ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူ၍ တရားပြသနေကြောင်း ကြားသိရလေ၏။ ဤကဲ့သို့ ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၏တရားကိုအားထုတ်ရန်အလွန်စိတ်အားထက်သန်စွာ စုံစမ်းမေးမြန်း၍ မြင်းခြံမှ စာရေးတစ်ယောက် ညွှန်ကြားချက်အရ စွန်းလွန်းဂူကျောင်းသို့ ရောက်လာကြပေ၏။ ရဟန္တာဟုကျော်ကြားနေသော စွန်းလွန်းဆရာတော် ဦးကဝိကို ဖူးမြင်ပြီးလျှင် အလွန်သဒ္ဓါထက်သန်၍ အာနာပါနဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအားထုတ်နည်း နာယူပြီးနောက် ဂူထဲဝင်တရားအားထုတ်ကြလေသည်။ တရားအားထုတ်၍ တရားအရသာတွေကြကုန်၏။ နှစ်သက်သဘောကျ၍ ဦးထုံ သည် ရဟန်းဘောင်တက်ခဲ့လေ၏။

ဦးစပ်ခွန်ဆက်မြင်းခြံစွန်းလွန်းဂူကျောင်း၌ တရားအားထုတ်နေစဉ် တစ်ည၌ (၁၂)နာရီအချိန် စည်ကြီးတီးသံကို ကြားရသဖြင့်

၎င်းသံဃာများစုပြီးလိုက်ရှာနေသည်ကို ကြားရတွေ့ရ၍ ဂူမှထွက်ခဲ့၏။
 “ဘာဖြစ်တာတုံး?” ဟုမေးမြန်းပြီးသံဃာများယောဂီများစုဝေးရာသို့
 ရောက်သောအခါ သိရလေ၏။ “ဂူပိတ်မီးနဲ့ရှို့သွားလို့”ဟုပြောကြ၏။
 ရဟန်းတစ်ပါးကို ကြိုးနဲ့တုတ်ပြီးပါးစပ်ထဲ အဝတ်တွေဆိုထားသဖြင့်
 ဆွဲထုတ်ပွေ့ချီယူခဲ့ကြ၏။ ဂူထဲပိတ်ပြီး မီးတွေရှိထားသောကြောင့်
 မီးတွေငြိမ်းအောင်လုပ်၍ ဂူပြင်ထွက်ခဲ့ကြရ၏။ မီးရှိထားသည်မှာ
 ကျွန်းသားတွေဖြစ်နေမှန်း ကိုင်ကြည့်မှသိရ၏။ ပါးစပ်ထဲမှ အဝတ်
 စဆွဲထုတ်ပစ်ရ၏။ ဂူတစ်ခုထဲသယ်ယူလာ၍ အုန်းရည်များတိုက်၏။
 သက်သာစေရန်ပြုစုကြသည်။ ဆေးများတိုက်ကြ၏။ မနာလို
 သောဆန့်ကျင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ချို့သည် ထိုဦးပဉ္စင်း ည(၁၁)နာရီခွဲ
 ကုဋိတက်သောအခါ ဝိုင်း၍ဖမ်းပြီးကြိုးနဲ့တုပ်၊ ပါးစပ်ထဲအဝတ်တွေဆိုပြီး
 ကျွန်းသားအဟောင်းများနှင့် မီးရှို့ပိတ်ထားခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းသည်
 အသံမပြုနိုင်သဖြင့် စိတ်ဖြင့်သာလျှင်စွန်းလွန်းဆရာ တော်ဘုရားကြီး
 အားကယ်တော်မူပါဘုရားဟု တမ်းတလိုက်လေ၏။ ထိုသို့စိတ်ဖြင့်တမ်းတ
 သည်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးကြားသိသဖြင့် စည်ကြီးတီးခိုင်း၍
 သံချောင်းခေါက်ခိုင်းလေ၏။ ထိုဦးပဉ္စင်းမပျံ့လွန်တော်မူသည်မှာ
 နိရောဓသမာပတ်ကဲ့သို့ သမာဓိတန်ခိုးကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။ သင်္ကန်းကို
 မီးမလောင်ချေ။ ခန္ဓာကိုယ်၌ ဘာမှမဖြစ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုဦးပဉ္စင်းကို
 ရဟန္တာဟုယုံကြည်လေ၏။ ဆည်းကပ် ပီဝံလေ၏။ ဦးပဉ္စင်းနာမည်မှာ
 ဦးမနိသာရဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါက (၃)ဝါမျှသာရှိသေး၏။ အလွန်သမာဓိ
 ကောင်း၏။ ထိုအချိန်ကား ၁၂၉၈-ခု၊ တန်ခူးလဆုတ်(၁၄)ရက်နေ့ည
 သန်းခေါင်အချိန်ဖြစ်ကြောင်း ဦးစပ်ခွန်ဆက်က ပြောပြလေသည်။
 မှတ်မှတ်ရရှိလှ၏။ ကိုယ်တွေ့ကြံခဲ့ရသူပေကို။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဦးမနိသာရသည်

မြင်းခြံ သပြေပင်ရွာရပ်ကွက်အုတ်သူကြီး၏သားဖြစ်သည်။ လူအမည်ကား ဦးမြမောင်ခေါ်တွင်လေသည်။ သူ၏သားချင်းထဲမှ အသက်ရှင်လျက် ယခုရှိနေသောနမတစ်ဦး မြင်းခြံ၌ရှိနေသေး၏။ ငယ်စဉ်က မိုက်မဲတေ ပေလှ၏။ လှည်းတိုက်၊ မင်းစေလုပ်ခဲ့တူး၏။ သို့သော်အချိန်ကြာသောအခါ ရဟန်းဘောင်တက်၍ စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး၏ ဥပနိသျည်းအတိုင်း အာနာပါနဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို မောင်ရင်ပေါ်ချောက်၌ အားထုတ်ခဲ့ပါ၏။ ခုနစ်ရက်ဖြင့် ရဟန်းကိစ္စ ပြီးမြောက်ခဲ့၏ဟု ၎င်း၏တပည့်ဖြစ်သူ ဦးစပ်ခွန်ဆက်ကပြောပြခဲ့၏။

သောတာပန်အဖြစ်ကို ၁၂၉၄-ခုတပေါင်းလဆန်း(၁၀)ရက် နေ့၊ သကဒါဂါမ်အဖြစ်တပေါင်းလဆန်း(၁၂)ရက်နေ့၊ အနာဂါမ် အဖြစ် တစ်ပေါင်းလဆန်း(၁၄)ရက်နေ့၊ ရဟန္တာအဖြစ် တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၁၀)ရက်နေ့တွင်ရရှိ၏။ ထို့နောက် စွန်းလွန်းသူ ကျောင်းလာ၍ဆရာတော် ဘုရားကြီးထံ၌ သီတင်းသုံးနေ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ရဟန်းကိစ္စပြီးကြောင်း တိုက်အုပ် ဆရာတော်ဦးသောဘဏ္ဍာအားပြောပြခဲ့၏။ ဒုတိယအကြိမ်တစ်ခါ မနာလိုသူများက ပိုင်းဖမ်းပြီးစားနဲ့ခုတ်ကြသေး၏။ ဦးမနိသာရသည်သည်းခံ၍ သမာပတ်သာဝင် စားနေရ၏။ “မြက်ရရာမျှသာ” ဖြစ်နေခဲ့၏။ သမာဓိတန်ခိုးကြောင့်ပင်တည်း။ အလွန်လောကီသန်၍ သမထအားသန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တူးဖြစ်ပါပေ၏။ ထို့နောက် ဆီးမီးကန်ရွာ၌ ဦးမနိသာရကြွ၍ (၁)ဝါဆိုခဲ့ရာတွင်လည်း ထိုနည်းတူပင် မီးရှိကပိတ်ခံခဲ့ရပြန်၏။ တိုက်အုပ်ဆရာတော်လိုက်၍ ခေါ်ခဲ့ ရကြောင်းအမိန့်ရှိလေသည်။ ဘာကြောင့် ဤသို့ခံခဲ့ရသနည်း? ဝင့်ကြွေးပေးဆပ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ရှင်းလင်းမိန့်တော်မူခဲ့၏။ “ကာလဝိပါက်နောက်ပိုးတက်” ဆိုသကဲ့ပင်တည်း။ အရှင်မဟာ

မောဂ္ဂလန်မထေရ်မြတ်ကြီးပင်လျှင် ရှေးဘဝက မိဘများအား မယားကြောင့်ရိုက်ခဲဘူးရာ နောက်ဆုံးပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီး၌ ခိုးသားငါးရာ၏ ရိုက်နက်ခြင်းကိုခံပြီးမှ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရလေသည်။ ထိုနည်းအလားတူ ဦးမနိသာရသည် လူ့ဘဝတုန်းက နွားလည်းမောင်းစဉ် ချောင်းအတက်၌ နွားကမတက်နိုင်၊ မရုန်းနိုင်၍ လဲအိပ်နေ၏။ ထိုအခါ နွားများကို ကောက်ရိုးမီးရှို့ခဲဘူးသည့် ဝဋ်လည်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ သူ၏ဇနီးများဖောက် ပြားသည်ထင်၍ ဓားနှင့်ခုတ်ဖူးသောကြောင့် ယခုခံရကြောင်း စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးက အမိန့်ရှိ၏။ “ဦးမနိသာရရေ- သည်းသာခံပေတော့ ကိုယ့်အပြစ်ဘဲကိုယ်ခံ ဝဋ်ကြွေးခံရတာဘဲ”၊ သတိပြုစရာအချက်ပင်ဖြစ်၏။ ဦးမနိသာရ ကလည်း ပြန်ကြည့်၍ သိတော်မူ၏။ သည်းခံရပေ၏။ သူ၏သမာဓိထူးခြားချက်မှာ အာရုံပြုလိုက်လျှင်သောက်ရေအိုးထဲများရေများ မွှေးကြိုင်နေ၏။ သမာပတ်ဝင်စားနေစဉ် ထုရိုက်ဖဲ့လိမ်ဆွဲသော်လည်း မတုန်လှုပ်၊ ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ဖြစ်နေကြောင်း လက်တွေ့စမ်း သပ်ကြည့်ဖူးကြောင်း လျှောက်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ဆီဆိုင်စော်ဘွားကြီး၏သား ဦးစပ်ခွန်ဆက်သည်ဦးမနိသာရကို အလွန်ကြည်ညို သဖြင့် ရှမ်းပြည်၌ စွန်းလွန်းတရားပြသရန်သူနှင့်အတူလိုက်ပါ မည်အကြောင်း လျှောက်ထားလေ၏။ ဤကားစွန်းလွန်းပဋိပတ္တိ သာသနာပြုခြင်းအစ ပင်ဖြစ်လေသည်။

၁၂၉၈-ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့ တောင်ကြီးသို့ရောက်၍ စွန်းလွန်းနည်းအာနာပါနဿတိတရားပြသလေ၏။ ပဋိပတ္တိသာသနာ အုတ်ပြစ်ချခဲ့၍ ကျွတ်တန်းဝင်သူများကြသည်။ ရဟန္တာဟု ကျော်ကြား သောဦးမနိသာရဆရာတော်သည် တောင်ကြီး၌ တရားပြကြွရောက်နေ

ခိုက်ပင် အာရုံပြု၍ကြည်ရာ မြင်းခြံမြို့ စွန်းလွန်းဂူကျောင်း၌ မနာလိုသူများ လောကီအောက်လမ်းဖြင့် ကြံစည်ပုံကိုသိမြင်၏။ ထို့ကြောင့် လှမ်း၍ပြောကြားလေသည်မှာ ဘယ်နေရာ၌ အင်းမြှုပ်ထားသည် တူးဖော်ပစ်လိုက်ပါဘုရား၊ စသည်ဖြင့်ပြောရာအမှန်ပင်တွေ့ရ၏။ ရှင်းလင်းပစ်ရ၏။ အမြင်သန်လှပေ၏။ ဦးမနိသာရအရှင်မြတ်သည် ရှမ်းပြည်၌ ပဋိပတ္တိသာသနာပြုအုပ်မြစ်ချပြီးလျှင် မြင်းခြံပြန်ကြွ လာတော်မူ၍ ၁၂၉၈-ခုနှစ်၊ ဝါတွင်း တော်သလင်းလတွင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု တော်မူ၏။ ဓါတ်တော်များကို စေတီတစ်ဆူထဲ၌ ဌာပနာ ထားရှိကြောင်း ယခုမြင်းခြံစွန်းလွန်းဂူကျောင်းထဲ၌ပင်ဖြစ်ပေ၏ဟု တိုက်အုပ်ဆရာတော် အမိန့်ရှိလေသည်။ ထို့ပြင်ရှားတောရွာမှ တောထွက်ရဟန်းကြီးဖြစ်သော ဦးကောသလ္လသည် စွန်းလွန်းဆရာ တော်ကြီးနည်းအတိုင်း အားထုတ်၍ ရဟန်းကိစ္စပြီးစီးသော ရဟန္တာ တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်းတိုက်အုပ်ဆရာတော် အမိန့်ရှိလေ၏။ လောကီအမြင်များပင်ရရှိကြောင်း ဦးကောသလ္လသည် လည်း ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြားသိခဲ့ရပါသည်။ သောတာပန် သကဒါနာမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့သူပေါင်း မနည်းတော့ပါ။ ယခုအခါ ရဟန်းရှင်လူယောဂီယောက်ျား၊ မိန်းမစသော အရိယာများ များစွာ ရှိနေကြသေး၏။ သီလရှင်များလည်းစွမ်းနိုင်ကြပါပေ၏။ ပဋိပတ္တိ သာသနာ မဆိတ်သုဉ်းသေးကြောင်းလက်တွေ့ပြနိုင်သေး၏။ ကြိုးစားအားထုတ်သူ များရှိလျှင်ကေန်မုချတရားထူးတရားမြတ်များရရှိကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျေးဇူးရှင်စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခါနီးနောက်ဆုံး စကားသည်အရိယာတွေအများကြီးကျန်နေသေးသည်။ ဝိုးကြောင်မမေ့ မလျော့ဘဲ ကြိုးစား၍ တရားအားထုတ်ကြရန်ဖြစ်ပေ၏။

ယခုအခါစွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ

ခဲသော်လည်း လူသာသေ၊ နာမည်မသေ ဆိုသကဲ့သို့ စွန်းလွန်းတရား
အားထုတ်နည်းကား ရှင်သန်ကြီးပွား ထွန်းကားသစ်လွင်နေဆဲဖြစ်၍
ဆရာတော်ကြီးသက်တော်ထင်ရှား ရှိသကဲ့သို့ ရုပ်ကလာပ်တော်ကြီးသည်
အဓိဌာန်ပါရမီပြည့်လျက် သတိပေညွှန်ပြထားရာ အသက်ခန္ဓာကိုယ်နှင့်
မဂ်ဖိုလ်လည်းမည်ဟူသောစိတ်ဓါတ်သမ္မတရားတို့ပွားကြီးစားအားထုတ်ကြစေ
ရန် နိဗ္ဗာန်ကို မရမနေ ဇွဲသတ္တိဖြင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန်တိုက်တွန်းအပ်
ပါသည်။

(တိုက်အုပ်ဆရာတော်ဦးသောဘဏ၏ သြဝါဒကထာမှ။)

စွန်းလွန်းကမ္မဋ္ဌာန်းကျမ်းပြုဆရာတော် ဦးသာသနဝိသုဒ္ဓိ

ဆရာတော်သည် လူ့ဘဝ၌ မောင်သိမ်းဆွေအမည်ဖြင့် ပုသိမ်မြို့ အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်း ၁၉၃၅-ခုနှစ်၊ သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားအဖြစ်စတင်ကာ နိုင်ငံရေးဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်ပုသိမ်မြို့လုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အမှုဆောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၀-တန်းအောင်လို့ ရန်ကုန်ရောက်တဲ့အခါ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂအမှုဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သံမဏိတပ်ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းသားဘဝက စ၍ နိုင်ငံရေး တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ဂျပန်ရောက်တော့မှိုလ်သိမ်းဆွေသည် မြန်မာနိုင်ငံမြေအောက်တော်လှန် ရေးအဖွဲ့တာဝန်ခံခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဂျပန်တွေ ဝင်လာ တော့ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် ပုသိမ်ခရိုင်ခေါင်းဆောင် အဖြစ် ပုသိမ်မြို့ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ မြောင်းမြမြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် အထက်မြန်မာနိုင်ငံကို ချီတက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ဗန်မော်အထိရောက်ခဲ့တယ် လူလဲသတ်ခဲ့ရပါတယ်။ လူဆိုးဗိုလ်(၃)ဦးဖမ်းမိတော့တစ်ဦးကို ဗိုလ်သိမ်းဆွေ ကိုယ်တိုင် လုံ့လနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့ရပါတယ်။ တိုင်းပြည်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအေးချမ်း၍ လွတ်လပ်ရေးရရန်အတွက်ကြောင့် ပါဘဲ၊ နောက်ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်၊ ဗမာ့တပ်မတော်၊ မိုးချစ်တော်လှန် ရေးတပ်မတော်၊ တာဝန်တွေအသီးသီးဆောင်ရွက်ပြီး၍ ဂျပန်များ ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ကိုသိမ်းပိုက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဂျပန်သတ်လို့ မသေဘဲ သေတွင်းကနစ်ကြိမ်လွတ်မြောက်ခဲ့ရပါတယ်။

နောက်ပြည်သူရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ ရန်ကုန်ခရိုင်ခေါင်းဆောင်၊ ရန်ကုန် ခရိုင်
 ဖ-ဆ-ပ-လ-အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌနှင့် နိုင်ငံတော်စာပေဗိမာန်ချုပ်အောင်
 ဆန်းနှင့်ခေါင်းဆောင်ကြီးများစာပေအတွင်းရေးမှူးအာဇာနည်ဗိမာန်အတွင်း
 ရေးမှူး၊ စာရေးဆရာအသင်းအမှူးအောင်စသည်ဖြင့် နိုင်ငံရေး၊ လွတ်
 လပ်ရေး ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ပြန်ကြားရေးဌာန နိုင်ငံရေးအတွင်းဝန်
 အထိဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ လွတ်လပ်ရေးမော်ကွန်းဝင်ပထမအဆင့်
 နိုင်ငံတော်ကချီးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။ လွတ်လပ်ရေးရသည်အထိ ဆောင်
 ရွက်အမှူးထမ်းခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်သိမ်းဆွေလိုအားလုံးသိကြပါတယ်။
 ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ကို စုပေါင်းရေးသမျှ
 စီစဉ်တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ပင်လုံညီလာခံကိုယ်စားလှယ်
 အဖြစ် တက် ရောက် ခဲ့ရပါတယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၌
 ပညာတော်သင်အဖြစ်(၁)နှစ်(၃)လ သင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ၎င်းနောက်
 အင်္ဂလိပ်သူက ကုသိုလ်ရအောင်ရဟန်းအဖြစ်လိုသောကြောင့်(၇)ရက်
 ဒုလ္လဘရဟန်းခံပေးပါတယ်။ (၁)လနဲ့ (၉)ရက်ကြာ ရန်ကုန်စွန်းလွန်း
 ဘောက်ဆော်အာနာပါနုသတိကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိစ္စလွန်းဥပနိသျှည်းအတိုင်း
 အားထုတ်ခဲ့ရပါတယ်။ (၇)ရက်အားထုတ်ပြီးနောက်(၇)ရက်ဆက်အား
 ထုတ်ခဲ့ရာ ယခုအခါ(၂၄)ဝါရနေပါပြီ။ သူတော်ကောင်းတရားမြတ်စွာ
 ဘုရားဟော အာနာပါနုသတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကျေးဇူးရှင်စွန်းလွန်း
 ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဥပနိသျှည်းဖြင့်တပည့်ရင်းဖြစ်သောဆရာ
 တော်ဦးဇေန၊ ဆရာတော်ဦးသုန္ဒရ တို့ထံမှ နည်းယူပြီးအားထုတ်
 ခဲ့ရသည်။ တစ်ဖန်မြင်းခြံစွန်းလွန်းဂူကျောင်းတိုက် တိုက်အုပ်ဆရာ
 တော်ဘုရားထံ၌အားထုတ်ခဲ့ရပါသည်။ သူတော်ကောင်းများ၏
 တရားကြားနာအားထုတ်ရသဖြင့်နိုင်ငံရေးသမား၊ စစ်ဗိုလ်ဘဝ၊ ဘဝမျိုးစုံမှ

ကျွတ်လွတ်ပြီးမြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်မှာ သာသနာ့ဝန်ထမ်းရဟန်း အဖြစ်ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ပြောမယုံကြုံမှသိ ဆိုသလိုပါတဲ့။ တရားတော်က ဒိဋ္ဌဓမ္မအကျိုးပေးသဖြင့်၊ တရားထူးများကိုကြားနာအားထုတ်သိမြင်ရပါ သည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်သည် ပရိယတ္တိကို ကြိုးစားသင်ယူပြီး ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ စွယ်စုံရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးဖြစ်နေပါသည်။

ဦးသာသနဝိသုဒ္ဓိ၏ အာနာပါနအားထုတ်နည်းမှာ-

အာနာပါနအားထုတ်နည်းမှာ အားထုတ်ခါစယောဂီများ ရိုးရိုးတင်ပလ္လင်ခွေထိုင်အားထုတ်ရ၏။ အားထုတ်ဘူးသူများကမူ မဟာ ပလ္လင်ခွေထိုင်အားထုတ်နိုင်၏။ အာရုံတစ်ပါးစိတ်မသွားအောင် မျက်စိကိုမှိတ်ပါးစပ်ကိုပိတ်၊ နားကိုလည်းပိတ်ဆိုကာ အသံကြားရာ အာရုံမပြုနဲ့။ နှာသီးဝ ကာယတံခါးပေါက်က ဝင်လေထွက်လေကို မသိဘဲမဝင်ရလေအောင်၊ မထွက်ရလေအောင် သတိပြု။ သတိထား အားထုတ်ကြရ၏။ လေတိုးဝင်တိုင်း၊ ဝင်တိုင်း သိသိနေရမည်။ လေတိုးထွက်တိုင်း ထွက်တိုင်း သိသိနေရမည်။ အရှူ အရှိုက်လည်း မှန်မှန်လည်ပတ်နေရမည်။ အဝင်အထွက်လေညီမျှနေရမည်။ မရပ်ရ၊ မနားရ၊ ပြတ်တောင်း၊ ပြတ်တောင်းမနေရ ဝင်လေထွက်လေဆက်စပ် နေရမည်။ လည်ပတ်နေရမည်။

အာနာပါနဿတိ ဟူသည်ကား ထွက်သက်ဝင်သက်လေကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်သောသတိကို ခေါ်သည်။ ထိုအာနာပါနဿတိကို ပွားများအားထုတ်လိုသောယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည်စိတ်ကို သန်သန် ခိုင်ခိုင် ထား၍ ထွက်သက်ဝင်သက်လေကို မနေ့မမြန်၊ မပျော့မပြင်း မှန်မှန် ဖြစ်စေ၍ နှာခေါင်းပေါက်၌ စိတ်ကိုထားလျှက် ထိုထွက်သက် ဝင်သက်

တို့ကို တစ် နှစ်စသည်ဖြင့်မရေတွက်အပ်၊ မရေတွက်မှု၍ ထိုထွက်သက်
 ဝင်သက်လာလျှင် ထွက်သည်ဟူ၍သာ သိအပ်၏၊ မှတ်အပ်၏၊ မသိလိုက်ဘဲ၊
 မမှတ်မိလိုက်ဘဲ မထွက်စေအပ်၊ သတိ ပညာဖြင့် သိလိုက်၊
 မှတ်မိလိုက်၍သာလျှင်ထွက်စေအပ်၏။ ဝင်သက် ဝင်ပြန်လျှင်လည်း
 ထိုနည်းတူပင် ဝင်သည်ဟူ၍သာ သိအပ်၏၊ မှတ်အပ်၏၊ မသိလိုက်ဘဲ
 မမှတ်မိလိုက်ဘဲ မဝင်စေအပ် သတိပညာဖြင့် သိလိုက်မှတ်မိလိုက်၍
 သာလျှင်ဝင်စေအပ်၏။ ဤကားအကျဉ်းမျှသာဖြစ်၏။ မိမိစရိုက်အလိုက်
 အားထုတ်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

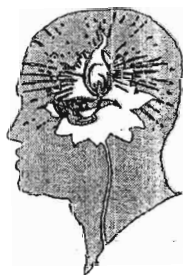
ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ကိုယ်တွေဖြစ်၍ ခပ်ပြင်းပြင်း ရူးရဲ၊ ရူးရဲ
 အားထုတ်နိုင်ပါလျှင် ပါရမီ စရိုက်အလိုက် မဂ်ဖိုလ် ဆိုက်နိုင်ကြောင်း
 တင်ပြပါသည်။ ဖြေးဖြေးရှုရှုကံသည်ဖြစ် စေ၊ ပြင်းပြင်းရှုရှုကံသည်ဖြစ်စေ
 အားထုတ်၍ အရှိန်ရလာသော အခါတုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်ဖြစ်ပေါ်သော်လည်း
 သည်းခံကြိုးစား၍ လုံ့လ၊ ဝီရိယ ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြမ်းတမ်းခြင်း
 စသည်တို့ကိုလွန်မြောက်အောင်အားထုတ်ပါ။ သိမ်မွေ့ငြိမ်သက် သမာဓိ
 ဖျာန်ရပြီး ရုပ်၊ နာမ်အပေါ်၌ ဝိပဿနာဉာဏ်ပေါက်အောင်ရှုရမည်မှတ်၊
 အချို့ယောဂီသည် ဖြေးဖြေးသက်သာအားထုတ်၍ သတိ၊ သမာဓိ၊
 ပညာဖြစ်လျှင်လည်း သဘောကျလက်ခံပါ၏။ ကြိုက်သလိုအား
 ထုတ်ကြပါ။ အပြောနဲ့မရပါ။ အရေးနဲ့မရပါ။ တစ်ခုသတိပြုရန်မှာ
 ပြင်းပြင်းထန်ထန်အားထုတ်သော်လည်း သတိ သမာဓိ ပညာ မဖြစ်လျှင်
 အချည်းနီးပင်တည်း။ ပင်ပန်းမောဟိုက် ချွေးထွက်၍
 စားသောက်ကောင်းရုံမျှသာ အားထုတ်ခြင်းဟု ဆိုရပေမည်။
 မဂ်ဖိုလ်အတွက်ရက်ရက်စက်စက် တရားအားထုတ်ရန်ဖြစ်ပါပေ၏။
 သို့သော် ဖြေးဖြေးသမားကားနှေးကွေးတတ်၏၊ ကြာတတ်၏၊ လိပ်နှင့်တူ၏။

ပြင်းပြင်းသမားကားမြန်တတ်၏။ မကြာလှချေ ပန်းတိုင်အရင်ရောက်နိုင်၏။
ယုံနှင့်တူပါပေ၏။

ယခုခေတ်အခါကား လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟအားကြီး၍
တဏှာရာဂထူပြောလှ၏ ထို့ကြောင့်လုံ့လ၊ ဝီရိယကောင်းကောင်း နှင့်
ဇွဲသတ္တိရှိရှိ ရက်ရက် စက်စက် အားထုတ်နိုင်မှ တော်ရုံကျပေ၏။

သင်္ကဏိသေပြဦးအံ့။

မန္တလေးတိုင်း၊ အမရပူရမြို့ တူမောင်းကျောင်း တိုက်ဆရာတော်
ဘုရားကြီးဦးနန္ဒိယ မဟာထေရ်ကြီးသည် နိုင်ငံတော်ဝိနည်း မိရ်ဆရာ
တော်တပါးလည်းဖြစ်၏။ နေဝါ၊ ညဝါ၊ အဘိဓမ္မာ စာချအကျော်တပါး
လည်းဖြစ်၏။ စာသင်ကြားပို့ချပေးခဲ့သော တပည့်ဖြစ်သည့် ဦးတိလောက
သာရ အရှင်မြတ်ထံ၌ စွန်းလွန်းနည်း အာနာပါနဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းတရား
ကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန်အားထုတ်ခဲ့ရာတရားတော်ရဲအရသာကို ကိုယ်တိုင်
ခံစားရ၍ ၎င်းကျောင်းတိုက်အတွင်း၌သီးသန့်စွန်းလွန်းဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်း
တိုက်ဖွင့်လှစ်တရားပြစေ၏။ ယခုတိုင် တရားပြလျက်ရှိ၏။

ဆရာတော်ဦးတိလောကသာရ

ဆရာတော်ဦးတိလောကသည် မြန်မာပြည်တစ်ဝှမ်းလုံး(ရဟန္တာ) ဟုထင်ရှားကျော်ဇောတော်မူပေသော မြင်းခြံမြို့စွန်းလွန်းဂူကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခြေတော်ရင်း၌ (၁၄)နှစ်တိုင်တိုင် ဆည်းပူးလေ့လာ ပွားများအားထုတ်ခဲ့သည်။ သမထဝိပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် ကိုယ်တွေ့တရားတော်မြတ်ကို မြင်းခြံ ပခုက္ကူ၊ ပေါက်၊ ရေစကြို၊ ရုံးဇဉ်ကြီး၊ ဝိတ္တီလာ၊ ကျောက်ဆည်၊ မြစ်ငယ်၊ မန္တလေး၊ မေမြို့၊ စစ်ကိုင်း၊ အမရပူရ၊ အင်းဝ၊ တံတားဦး၊ ကျစွယ်၊ မော်လမြိုင်၊ သထုံ၊ သိမ်ဆိပ်၊ ပဲခူး၊ ညောင်လေးပင်၊ ပြည်၊ မအူပင်၊ ပန်းတနော်၊ စစ်တွေမြို့ဟောင်း၊ ကျောက်တော် စသောကုန်းလမ်း ရေလမ်းထိုထိုမြို့ရွာပေါင်းများစွာတို့၌ လက်တွေ့စာတွေ့ဖြင့် ပြသနေခဲ့ရာ၊ နိဿျာနိကသာသနာတော်၏ အပြောပရမတ် သဘောပရမတ် နှစ်မျိုးတို့တွင် သဘောပရမတ်အစစ် ဓါတ်အနှစ်ကိုလက်ဆုပ်လက်ကိုင် ကိုယ်တွေ့ကိုယ်တိုင်သိမြင်ရလေအောင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်ပြသခဲ့သည်။

၎င်းအပြင်မြင်းခြံမြို့နှင့် နွားထိုးကြီး မြို့နယ်အကြား မြင်းရွာ၊ ဂူကုန်း၊ နန္ဒင်းတော်ပိုးရွာစသော ရွာများအနီး ကပ်ကောင်းတောရ ကေလင်းတိုက်ကြီး၌ ဆရာတော်ဦးတိလောကနှင့်အတူ ယခုလက်ရှိ အမရပူရမြို့ စွန်းလွန်းရိပ်သာဆရာတော် ဦးနိစ္စလ သည် အတူလိုက်ပါ၍ စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး၏ နည်းအတိုင်း လက်တွေ့ပြသခဲ့ကြသည်။ ဆရာတော်ဦးတိလောကသာရသည် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဟုရားအားထုတ်သည်အခါ ဝိတက်မဝင်ရန် ပြင်းပြင်းရှူသည်။

ပြင်းပြင်းထန်ထန်အားထုတ်သည်။ သူ့ဆန္ဒကတော့ “မိလျှင်လည်း တစ်ချက်တည်း” “ပြေးလျှင်လည်း တစ်သက်ဘဲပေါ့” ဟု ဆရာတော်များ အမိန့်ရှိပါသည်။ ဆရာတော်ဦးနိစ္စလသည် တရားအားထုတ်သော ယောဂီများအား စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးနည်းအတိုင်း ထိမှု၊ သိမှု ထိုနှစ်ခု သတိကြပ်ကြပ်ပြု။ ထိတော့သိလိမ့်မယ် သိတဲ့အပေါ်သတိထားပြီး ခပ်တင်းတင်း ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူပေးရန် စိတ်ငြိမ်လွယ်ရန်ဖြစ်သည်။ နာရီဝက်တစ်နာရီခန့်ရှူပေးရန်၊ ရှူဆဲအခါ၌ မောမနားနှင့်၊ ညောင်းမပြင်နှင့် ယား မကုပ်နှင့် သည်းခံ၍ နေပါ။ စိတ်ကို နှာသီးဖျားထားလိုက်တဲ့အခါ ဝင်လေလေးနဲ့ ထွက်လေလေးတွေ့ရလိမ့်မယ် အဲဒါ မဟာသတိပဋ္ဌာန်တရားတော်ကြီးရဲ့ သဘောတရားဘဲ။ ဝင်လေလေးက နှာသီးဖျားလာပြီးတော့ ထိတယ်၊ ထိတဲ့အခါလေး မိအောင်ဖမ်းပြီးတော့မှတ်ရမယ်။ ထွက်လေလေးက နှာသီးဖျားလာပြီးတော့ ထိတယ်။ ထိတဲ့အခါလေးမိအောင်ဖမ်းပြီးတော့ ထိတယ်၊ ထိတယ် လို့မှတ်ရမယ်။ သမာဓိမရသေးခင် ထိတယ်၊ ထိတယ်လို့ စိတ်ထဲက လိုက်မှတ်ပေးရင် ပိုကောင်းတယ်။ ဝင်လေလေးကထိပြီး ပျောက် သွားတယ်၊ ထွက်လေလေးက ထိပြီးပျောက်သွားတယ်၊ အဲဒါ-ဖြစ်ပြီး ပျက်တဲ့သဘောဘဲ။ နာရီဝက် တစ်နာရီလောက်ရှိသွားလျှင် အရှူ ရပ် ခန္ဓာကိုယ်စိုက် ဝေဒနာလိုက်ရသည် ဟုအမိန့်ရှိပါသည်။ နေ့စဉ်ကျောင်း တိုက်အတွင်း၌လေးငါးကြိမ်ခန့် တရားပြသလျှက် ရှိနေပါသည်။ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှလွတ်မြောက်လိုကြသောအမျိုး ကောင်းသား အမျိုး ကောင်းသမီးများသည် ရှေးဦးစွာသီလကို အထူးစောင့်ရှောက်လျက် အားထုတ်ရန်အမိန့်ရှိပါသည်။

ဝိပဿနာတရားအားထုတ်သူများ သတိပြုရမည့်အချက်များ

ဝိပဿနာဆိုသည်မှာ စိတ်ကိုနိုင်နင်းလာအောင်အဆင့်အတန်းမြင့်မားလာအောင် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ထက်ထူးခြားလာအောင် နည်းအစားစားနှင့်ပွားများအားထုတ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ပေါဋ္ဌိလမထေရ်ကြီးမှာ စာပေကျမ်းဂန်တတ် စာပေပါရဂူကြီး တစ်ပါး ဖြစ်ငြားသော်လည်း ဝိပဿနာရှုနည်းမကျသဖြင့် တရားမရဖြစ်နေ ရှာပါတယ်။ တိပိဋကစူဠနာဂမထေတစ်ပါးလည်းစာတတ်ငြားသော်လည်း ဝိပဿနာရှုနည်း၊ တရားအားထုတ်ပုံအားထုတ်နည်း၊ မကျွမ်းကျင်၍ မဟာဓမ္မရက္ခိတအရှင်ထံသို့သွား၍ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်း နိဿူဉ်းခံယူရကြောင်း ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ ပြဆိုထားပါတယ်။ သံသရာကိုရှည်အောင်ခဲ့ထွင်နေတဲ့တရားတွေကိုပပဉ္စတရားလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ-ပပဉ္စတရားတွေကတော့ တဏှာမာနဒိဋ္ဌိတို့ပဲဖြစ်တယ်။ တဏှာက ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ ခန္ဓာငါးပါးကို ငါ၏ဥစ္စာဟူ၍လည်းကောင်း၊ မာနက ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာခန္ဓာငါးပါးကို ငါဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဒိဋ္ဌိက ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ ခန္ဓာငါးပါးကို ငါ၏အတ္တ အသက်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထင်မှတ်စွဲလမ်းပါသည်။ ဘာပြုလို့ ဒီလိုထင်မှတ်စွဲလမ်းနေရတာလဲဆိုရင် အလိမ်ခံနေရလို့ပါဘဲ။

ဘယ်တရားတွေက လိမ်နေတာလဲ။ သညာက အနိစ္စရုပ်နာမ်ကို၊ နိစ္စလို့လိမ်ထားတယ်။ ဒုက္ခရုပ်နာမ်ကို သုခလို့လိမ်ထားတယ်။ အနတ္တရုပ်နာမ်ကို အတ္တလို့လိမ်ထားတယ်။ အသုဘရုပ်နာမ်ကို သုဘလို့ လိမ်ထားတယ်။

သညာကလိမ်ပေးတဲ့အတိုင်း စိတ်ကလည်း ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကို၊
 နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တ၊ သုဘလိုအသိများဖြစ်သွားတော့၏။ စိတ်ကအသိများ
 ဖြစ်သွားတော့ ဒိဋ္ဌိကလည်း အယူများဖြစ်သွားတာပေါ့။ သညာက အ
 မှတ်များ၊ စိတ်ကအသိများ၊ ဒိဋ္ဌိကအယူများ၊ ဤကဲ့သို့အမှတ်များ၊ အသိ
 များ၊ အယူများဖြစ်တော့ သံသရာခွဲထွင်တတ်တဲ့ တဏှာမာနဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့
 ပပဉ္စတရားတွေလည်း ဖြစ်လာတာပေါ့။ အလိမ်ပြီအောင်၊ အစွဲပြုတ်
 အောင် အိုနာသေက လွတ်မြောက်ကြရလေအောင် သဒ္ဓါဝီရိယ၊ သတိ
 သမာဓိ၊ ပညာ၊ ဗိုလ်ငါးပါးလက်ကိုင်ထားပြီးတော့ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို
 အားထုတ်ရင် အလိမ်ပြီတယ်။ အစွဲပြုတ်တယ်။ သံဝေဂဉာဏ် ငွေသန်
 သန်ဖြင့် လုံ့လကျိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်ကြပါစေဟု ဆင်းရဲအပေါင်းမှ
 လွတ်မြောက်စေလိုသောမေတ္တာစိတ်ဖြင့် သတိပေးတိုက်တွန်းလိုက်ရပါ
 သည်။

အာနာပါနအားထုတ်နည်း

‘မြတ်စွာဘုရားဟောအာနာပါနဿတိ’

မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူသော အာနာပါနဿတိအကျိုးတရားများကို သံယုတ်ပါဠိတော်ပဒိမေပါမသုတ်ဖြင့် သိသာ ထင်ရှားလှပေ၏။ ဤကားနေယျပုဂ္ဂိုလ်အတွက် သမထဝိပဿနာ အကျိုးနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်၍ (အဿါဒ)တရားဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့အာနာပါနဿတိနှင့်ယှဉ်သော သမာဓိကိုပွားများအပ်၊ ကြိမ်ဖန်များစွာပြုလုပ်အပ်သည်ရှိသော် အကျိုးကြီး၏။ အာနိသင်ကြီး၏ ရဟန်းတို့ အာနာပါနဿတိနှင့်ယှဉ်သော သမာဓိကို အဘယ်သို့ပွားများအပ်ကြိမ်ဖန်များစွာပြုလုပ်အပ်သည်ရှိသော် အကျိုးကြီးသနည်း။ အာနိသင်ကြီးသနည်း။ ရဟန်းတို့--ဤသာ သနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တောသို့သွားရောက်၍ဖြစ်စေ သစ်ပင်ရင်းသို့ သွားရောက်၍ဖြစ်စေ တင်ပလွှင့်ခွေပြီးလျှင် ကိုယ်ကိုဖြောင့်မတ်စွာထား၍ဖြစ်စေ သတိကို (ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့) ရှေ့ရှုဖြစ်စေ၍ ထိုင်နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် သတိရှိလျက်သာလျှင် ဝင်လေကိုရှုသွင်း၏ သတိရှိလျက်သာလျှင် ထွက်လေကိုရှုထုတ်၏။ ရှည်ရှည်ဝင်လေကို ရှိုက်သွင်းလျှင်လည်းရှည်ရှည်ဝင်လေကို ရှိုက်သွင်း၏ဟုသိ၏။ ရှည်ရှည်ထွက်လေကိုရှုထုတ်လျှင်လည်း ရှည်ရှည်ထွက်လေကိုရှုထုတ်၏ဟုသိ၏။ စွန့်လွှတ်မှုကို အဖန်တလဲလဲရှုလျက် ဝင်လေကို ရှိုက်သွင်းအံ့ဟုအားထုတ်၍ကျင့်၏။ စွန့် လွှတ်မှုကို အဖန်တလဲလဲရှုလျက်ထွက်လေကိုရှုထုတ်အံ့ဟု အားထုတ်၍ကျင့်၏။ ရဟန်းတို့--အာနာပါနဿတိနှင့်ယှဉ်သောသမာဓိ ကိုဤသို့ပွားများအပ်ကြိမ်ဖန်များစွာပြုလုပ်အပ်သည်ရှိသော် အကျိုးကြီး၏။ အာနိသင်ကြီး၏။

ရဟန်းတို့ ငါသည်ဘုရားမဖြစ်မှီရှေးအခါက သစ္စာလေးပါးကို မသိသေးသောဘုရားလောင်းဖြစ်စဉ် ဤနေခြင်းမျိုးဖြင့်အနေများခဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤနေခြင်းမျိုးဖြင့်အနေများခဲ့သောငါအား ကိုယ်သည်မပင်ပန်း၊ မျက်စိတို့သည် မပင်ပန်းကုန်။ ငါ၏စိတ်သည်လည်း မစွဲလန်းမှု၍ အာသဝတို့မှလွတ်မြောက်၏။ ရဟန်းတို့ ထို့ကြောင့်ပင်ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် ကိုယ်မပင်ပန်းရာ မျက်စိတို့မပင်ပန်းကုန်ရာ၊ ငါ၏စိတ်သည်လည်း မစွဲလန်းမှု၍အာသဝကို လွတ်မြောက်ရာ၏ ဟု အလိုရှိခဲ့မှုအာနာပါ နဿတိနှင့်ယှဉ်သောသမာဓိကိုသာကောင်းစွာနလုံး သွင်းအပ်၏။

၁။ ရှည်ရှည်ဝင်လေကိုရှိက်သွင်းလျှင်လည်း ရှည်ရှည်ဝင်လေ ကိုရှိက်သွင်း၏ဟုသိအပ်၏။ ရှည်ရှည်ထွက်လေ ကိုရှူထုတ် လျှင်လည်း ရှည်ရှည်ထွက်လေရှူထုတ်၏ဟုသိ၏။

၂။ တိုတိုဝင်လေကိုရှိက်သွင်းလျှင်လည်း တိုတိုဝင်လေကိုရှိက်သွင်း၏ဟုသိအပ်၏။ တိုတိုထွက်လေကို ရှူထုတ်လျှင်လည်း တိုတိုထွက်လေကိုရှူထုတ်၏ဟုသိ၏။

၃။ အစအလယ်အဆုံး အလုံးစုံသော ဝင်လေအပေါင်းကိုထင်ရှားစွာသိလျက်ဝင်လေကို ရှိုက်သွင်းမည်ဟုအားထုတ်၍ ကျင့်၏။ အစအလယ်အဆုံးအလုံးစုံသောထွက်လေအပေါင်းကိုထင်ရှားလျက် ထွက်လေကိုရှူထုတ်မည်ဟုအားထုတ်၍ ကျင့်၏။

၄။ ရုန့်ရင်းသောဝင်လေကို ငြိမ်းအေးစေလျက် ဝင်လေကို ရှိုက်သွင်းမည်ဟုအားထုတ်၍ကျင့်၏။ ရုန့်ရင်းသောထွက်လေကို ငြိမ်းအေးစေလျက်ထွက်လေကရှူထုတ်မည်ဟုအားထုတ်၍ ကျင့်၏။

၅။ နှစ်သိမ်ခြင်း “ပီတိ” ကိုထင်ရှားသိလျက်ဝင်လေကိုရှိက်သွင်းမည်

- ဟုအားထုတ်၍ ကျင့်၏။ နှစ်သိမ်ခြင်း“ပီတိ”ကိုထင်ရှားသိလျက် ထုတ်လေကို ရှုထုတ်မည်ဟုအားထုတ်၍ကျင့်၏။
- ၆။ ချမ်းသာခြင်းသုခကို ထင်ရှားသိလျက် ဝင်လေကိုရှိက်သွင်း မည်ဟုအားထုတ်၍ကျင့်၏။ ချမ်းသာခြင်း“သုခ”ကိုထင်ရှားသိလျက် ထွက်လေကို ရှုထုတ်မည်ဟုအားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ၇။ စိတ္တ၊ သင်္ခါရကိုထင်ရှားသိလျက်ဝင်လေကိုရှိက်သွင်းမည်ဟု အားထုတ်၍ကျင့်၏။ စိတ္တ၊ သင်္ခါရကို ထင်ရှားသိလျက်ထွက်လေ ကိုရှုထုတ်မည်ဟုအားထုတ်၍ ကျင့်၏။
- ၈။ စိတ္တ၊ သင်္ခါရကို ချုပ်ငြိမ်းစေလျက်ဝင်လေကိုရှိက်သွင်းမည် ဟုအားထုတ်၍ကျင့်၏။ စိတ္တ၊ သင်္ခါရကို ချုပ်ငြိမ်းစေလျက်ထွက် လေကို ရှိက်သွင်းရှုထုတ်မည်ဟုအားထုတ်၍ကျင့်၏။
- ၉။ စိတ်ကိုထင်ရှားသိလျက်ဝင်လေကိုရှိက်သွင်းမည်ဟုအားထုတ် ၍ ကျင့်၏။ စိတ်ကိုထင်ရှား သိလျက်ထွက်လေကို ရှုထုတ်မည်ဟုအား ထုတ်၍ကျင့်၏။
- ၁၀။ စိတ်ကိုလွန်စွာဝမ်းမြောက်စေလျက် ဝင်လေကိုရှိက်သွင်းမည် ဟုအား၏ထုတ်၍ကျင့်၏။ စိတ်ကိုလွန်စွာဝမ်းမြောက်စေလျက်ထွက် လေကိုရှုထုတ်မည်ဟုအားထုတ်၍ကျင့်၏။
- ၁၁။ စိတ်ကိုကောင်းစွာထားလျက်ဝင်လေကိုရှိက်သွင်းမည်ဟုအား ထုတ်၍ကျင့်၏။ စိတ်ကိုကောင်းစွာထားလျက်ထွက်လေကိုရှုထုတ် မည်ဟုအားထုတ်၍ကျင့်၏။
- ၁၂။ စိတ်ကိုလွတ်စေလျက်ဝင်လေကိုရှိက်သွင်းမည်ဟုအားထုတ် ၍ကျင့်၏။ စိတ်ကိုလွတ်စေလျက်ထွက်လေကိုရှုထုတ်မည်ဟုအား ထုတ်၍ကျင့်၏။

၁၃။ အနိစ္စဟုအဖန်တလဲလဲရှုလျက်ဝင်လေကိုရှိက်သွင်းမည်ဟု
အားထုတ်၍ကျင့်၏။ အနိစ္စဟုအဖန်တလဲလဲရှုလျက်ထွက်လေကို
ရှုထုတ်မည်ဟုအားထုတ်၍ကျင့်၏။

၁၄။ ရာဂကင်းမှုကိုအဖန်တလဲလဲရှုလျက်ဝင်လေကိုရှိက်သွင်းမည်
ဟုအားထုတ်၍ကျင့်၏။ ရာဂကင်းမှုကိုအဖန်တလဲလဲရှုလျက်ထွက်
လေကိုရှုထုတ်မည်ဟုအားထုတ်၍ကျင့်၏။

၁၅။ ချုပ်ငြိမ်းမှုကိုအဖန်တလဲလဲရှုလျက်ဝင်လေကိုရှိက်သွင်းမည်ဟု
အားထုတ်၍ကျင့်၏။ ချုပ်ငြိမ်းမှုကိုအဖန်တလဲလဲရှုလျက်ထွက်လေ
ကိုရှုထုတ်မည်ဟုအားထုတ်၍ကျင့်၏။

၁၆။ စွန့်လွှတ်မှုကိုအဖန်တလဲလဲရှုလျက်ဝင်လေကိုရှိက်သွင်းမည်
ဟုအားထုတ်၍ ကျင့်၏။ စွန့်လွှတ်မှုကိုအဖန်တလဲလဲရှုလျက်ထွက်
လေကိုရှုထုတ်မည်ဟုအားထုတ်၍ကျင့်၏။

ဤမူရင်းကားအဓိကဖြစ်သည်။ အာနာပါနဿတိ
ကမ္မဋ္ဌာန်း(၁၆)ချက်ဖြစ်သည်။

အရှင်အာနန္ဒာအားဘုရားဟောကြားခြင်း သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး

အာနန္ဒာထိုအခါရဟန်းသည်ပြင်းစွာအားထုတ်သည်ဖြစ်၍ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သတိရှိသည်ဖြစ်၍ လောက၌အဘိဇ္ဈာဒေါမနဿကိုပယ်ဖျောက်၍ရုပ်အပေါင်း၌ရုပ်ပေါင်းကိုအကြိမ်ကြိမ်ရှုလျက်နေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည်အဘယ်ကြောင့်နည်း။

အာနန္ဒာ ဤဝင်လေထွက်လေကို(ပထဝီစသော)ကာယတို့တွင် တပါးပါဝင်သော(ဝါယောကာယ)ဟုငါဆို၏။

“အာနန္ဒာ” ထို့ကြောင့်ပင်ရဟန်းသည်ထိုအခါ၌ပြင်းစွာအားထုတ်သည်ဖြစ်၍ လောက၌အဘိဇ္ဈာဒေါမနဿကို ပယ်ဖျောက်၍ ရုပ်အပေါင်း၌ ရုပ်အပေါင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ရှုလျက်နေ၏။

(၁) ဤကားအာနန္ဒာပါနဿတိဖြင့်ကာယနပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ရှုနည်းဖြစ်၏။ (ပြင်းစွာအားထုတ်ဆင်ခြင်ဉာဏ်သတိရှိသည်ဖြစ်၍ ဆိုသောအပိုဒ်များသတိပြုပါ။)

“အာနန္ဒာ” ဤဝင်လေထွက်လေကို ကောင်းစွာနုလုံသွင်းခြင်းဖြင့် ဝေဒနာတို့တွင် ဝေဒနာတပါးဟုငါ ဆိုအပ်၏။

အာနန္ဒာ-- ထို့ကြောင့်ပင်ရဟန်းသည်ထိုအခါ၌ ပြင်းစွာအားထုတ်သည်ဖြစ်၍ လောက၌ အဘိဇ္ဈာဒေါမနဿကို ပယ်ဖျောက်၍ ဝေဒနာတို့၌ ဝေဒနာကို အကြိမ်ကြိမ်ရှုလျက်နေ၏။

(၂) ဤကားဝေဒနာနပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ရှုနည်းဖြစ်၏။

“အာနန္ဒာ” ထို့ကြောင့်ပင် ရဟန်းသည်ထိုအခါ၌ပြင်းစွာအားထုတ်သည်ဖြစ်၍ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သတိရှိသည်ဖြစ်၍ လောက၌

အဘိဇ္ဈာဒေါမနဿကို ပယ်ဖျောက်၍ စိတ်၌ စိတ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ရှုနေ၏။

(၃) ဤကားစိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ရှုနည်းတည်း။

အာနန္ဒာ၊ ထိုအခါ၌ ရဟန်းသည် ပြင်းစွာအားထုတ်သည်ဖြစ်၍ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သတိရှိသည်ဖြစ်၍ လောက၌ အဘိဇ္ဈာဒေါမနဿကို ပယ်ဖျောက်၍ သဘောတရားတို့၌ သဘောတရားတို့ကို အကြိမ်ကြိမ်ရှုလျက်နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် အဘိဇ္ဈာဒေါမနဿတို့ ကင်းပျောက်သည်ကို ပညာဖြင့်မြင်၍ ကောင်းစွာလျစ်လျူရှု၏။

အာနန္ဒာ- ထို့ကြောင့်ပင်ရဟန်းသည် ထိုအခါ၌ ကောင်းစွာအားထုတ်သည်ဖြစ်၍ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လောက၌ အဘိဇ္ဈာဒေါမနဿကို ပယ်ဖျောက်၍ သဘောတရားတို့၌ သဘောတရားတို့ကို အကြိမ်ကြိမ်ရှုလျက်နေ၏။

(၄) ဤကားဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ရှုနည်းပင်တည်း။

အာနန္ဒာ- အာနာပါနဿတိ သမာဓိကိုဤသို့ပွားများအပ်ကြိမ်ဖန်များစွာပြုလုပ်အပ်သည်ရှိသော်သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့ကို ပြည့်စုံစေ၏။

“နိရောဓသမာပတ်”

၁၉၅၀-ခုနှစ်ကဖြစ်လေသည်။ “မြင်းခြံမြို့မှရဟန္တာတပါးရန်ကုန်မြို့သို့ကြွတော်မူမည်” ဟုသော ရေဒီယိုမှ သတင်းကြေညာချက်ကို လက္ခဏာဆရာကြီးဆရာစန္ဒြကြားသိရလေရာ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးအားဖူးမြော်ရန်ခရီးလမ်းပန်းခက်ခဲသည်ကြားမှ မြင်းခြံသို့ရောက်ရှိသွားခဲ့ရာဆရာတော်ဘုရားကြီးအားဖူးတွေ့ရပုံကိုလက္ခဏာဆရာကြီးဆရာစန္ဒြကသူ၏ဘဝအတွေ့အကြုံစာအုပ် တွင်

ဤသို့ဖော်ပြထားပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည်သံသရာတစ်လျှောက် လုံးတွင်ရသေ့၊ ရဟန်းသာ ဖြစ်ရပါလို၏ဟုဆုတောင်းခဲ့သည်အတိုင်း သံဃာတော်များကို သင်္ကန်း ပရိက္ခရာရှစ်ပါးသာလှူလေ့ရှိပါသည်။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရှေ့တော်သို့ရောက်သည်နှင့်ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား “တပည့်တော်အား သနားသောအားဖြင့် တပည့်တော်လှူသော တိစီဝရိတ် သင်္ကန်းကို ယခုပင်ရုံတော်မူပါဘုရား” ဟုလျှောက်ထား မိလေသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် သက်တော်(၇၀)ခန့်ရှိပြီးအနည်းငယ် ဝသဖြင့် ရှုတ်တရက်ထ၍မဖြစ်ပေ၊ အခြားသံဃာ တော်များက ဖေးမထူပေးရ သည်။ ထို့နောက်ကျွန်ုပ်လှူသော သင်္ကန်းများကိုဝတ်ရုံသည်။ ထိုအခါဆရာတော်ဘုရားကြီးကအမိန့် ရှိသည်မှာ “သူတော်ကောင်းဖြစ်ရ တာအောက်ဆုံးကပဲ ဟု အမိန့်ရှိသည်။ ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည်ဖြစ်ရလေခြင်းဟု အလွန်ဝမ်းနည်းသွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား “တပည့်တော်သည်အလွန် လမ်းပန်းဆိုး၍ ဆူပူနေသောခေတ်ကြီး ကိုပင်ဂရုမစိုက်ဘဲအလွန်သေးလံ သောရန်ကုန်မြို့မှ ဆရာတော်ကို ဖူးရန်လာခဲ့ပါသည်” ဟုလျှောက်ထား သည်။ ထိုအခါဆရာတော် ဘုရားကြီးက “အေးလေယခုသင်္ကန်းကိုဝတ် ပါဆိုတဲ့အတိုင်းငါဝတ်ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ သူတော်ကောင်းဆိုတာသူများ အလို လိုက်ရတယ်၊ အစစသည်းခံရတယ်၊ မင်းခြင်သတ်ရဲသလား” ဟုမေးသည်။ “မသတ်ရဲပါဘုရား” ဟုလျှောက်ထား၏။ ထိုအခါဆရာ တော်ဘုရားကြီးကသိတယ်မဟုတ်လား၊ သူတော်ကောင်းဆိုတာ “ခြင်” တောင်အရှုံးပေးရတယ်အောက်ဆုံးကပဲမဟုတ်လား” ဟု မိန့်တော်မူသည်။ အလွန်ရှင်းသောတရားဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကဂူထဲတွင်တရားအားထုတ်ရန်
ခိုင်းသဖြင့် ဂူထဲသို့သွားပြီးတရားအားထုတ်ရ၏။ အာနာပါနကိုပထမဆုံး
အားထုတ်ပြီးခြင်းဖြစ်၏။ တရားထိုင်ပြီး၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆိုပြန်လာ
ကာအတွေ့အကြုံ များကိုလျှောက်ထားသည်တွင် “မင်းပါရမီထူးတယ်၊
ငါ့ကျောင်းမှာတစ်လအားထုတ်ပါ။ ဧကန်တရားထူးတရားမြတ် ရရမည်”
ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာငယ်ရွယ်သူဖြစ်သည်အ
တိုင်း “တပည့်တော်သည်ပညာဓိကဆုပန်ထားပါသည်။ ဤဘဝတွင်
မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားမလိုချင်သေးပါဘုရား” ဟုလျှောက်ထားမိသည်။
ထိုအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “မင်းတော်တော်သတ္တိ
ကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ၊ ခံပေဦးတော့” ဟုမိန့်တော်မူသည်။ သံသရာဝန်
လေးကြောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးသိသည်။ ကျွန်ုပ်မှာငယ်ရွယ်သူ
ဖြစ်သည်အလျှောက်ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကိုနားလည်သည်မဟုတ်
ယခုကြီးမှနားလည်သည်။

ထို့ကြောင့်စိတ်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်း လျှောက်ထားမိခြင်းဖြစ်သည်။
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “အေးဟ- ခိုတော့အေးရာကို မြန်မြန်သွားချင်ပြီ
အေးတဲ့နေရာဟာအကောင်းဆုံးပဲ” ဟုမိန့်တော်မူသည် အဓိပ္ပာယ်မှာ
နိဗ္ဗာန်သို့ကြွတော့မည်ဟု အမိန့်ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ နိဗ္ဗာန်ဆိုသည်မှာ အိုခြင်း၊
နာခြင်း၊ သေခြင်း ကင်းရာသည် နိဗ္ဗာန်ဟု တပည့်တော် ငယ်ငယ်က
ကြားဖူးပါသည်။ လက်တွေ့အားဖြင့်ညွှန်ပြတော်မူပါဘုရား” ဟုလျှောက်
ထားမိလေ၏။ ထိုအခါဆရာတော်ဘုရားကြီးက “မင်းလက်ပေးစမ်း” ဟု
ဆိုကာလက်ကိုအသာကလေးဆိတ်သည် “မင်းနာသလား” ဟုမေးသည်။
“နာပါတယ်ဘုရား” ဟုလျှောက်ရ၏။ ထို့နောက်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
သည်ဆိတ်ထားသောလက်ကိုလွှတ်လိုက်သည်။ “ကဲအခုမင်း

နာသေးလား” ဟုမေးပြန်သည်။ “မနာပါဘုရား” ဟုပြန်လျှောက်ရ၏။ “အဲဒီနိဗ္ဗာန်ပဲ” ဟုအမိန့်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဝမ်းထဲတွင်အလွန်အံ့ဩလောက်အောင်နားလည်သွားသည်။ ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ အားရသွားသည်။ နာခြင်းဟူသောဘေးဒုက္ခတို့မှ ကင်းငြိမ်းသွားခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်ဟု အလိုလိုနားလည်သွားရသည်။ ဝိမုတ္တိသာရ-လွတ်မြောက်သောအရသာ-ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသည် ဒုက္ခဟူသမျှချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည် ပင်နိဗ္ဗာန်ဖြစ်ကြောင်း နှလုံးသားထဲကသိလာသည်။ ကျွန်ုပ်တသက်တာတွင် မကြားဖူးသောတရားများကိုကြားရ၍ အလွန်ကံကောင်းသည်။

ထို့နောက်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား “နိရောဓသမာပတ်ကို ဟောပြုတော် မူ ပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “နိရောဓသမာပတ်” ဆိုသည်မှာ အစိုးရလခစားများပင်ပန်းလွန်းသဖြင့်ခွင့်ယူပြီးအိမ်မှာအနားယူသကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ တာဝန်များအလွန်လေးလံသည်။ ရောဂါအမျိုးမျိုးဖြင့်နှိပ်စက်သည်။ ခဏလောင်မှု၊ ရေချိုးမှားမှု၊ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေသည်။ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ ခန္ဓဒုက္ခမှ ခေတ္တသက်သာစေရန်ရည်စူး၍ စိတ်ကလေးကသွား၍ အနားယူ ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ နိရောဓသမာပတ်မဝင်စားမီ ငါသည် (၇)ရက်တိတိသမာပတ်ဝင်စားမည်။ ငါ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်သင်္ကန်း စသည်တို့သည် ရန်သူမျိုးငါးပါးဖျက်ဆီး၍ မပျက်စီးနိုင်” ဟုအဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အငြိမ်းစားပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားနေလျှင် မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို မည်သည့် ရန်သူမျိုးငါးပါးမှပျက်စီးအောင် မလုပ်နိုင်ဟုအမိန့်ရှိသည်။

တစ်ချိန်ကလည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် “နိရောဓသမာပတ်” ဝင်စားခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဤသို့မိန့်တော်မူဖူးပါသည်။ တစ်ခါတုန်းက

ဟိုဘက်ရွာကဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့လူတစ်ယောက်ညီဘက်(၇)နာရီလောက်မှာ
ဘုန်းကြီးထံရောက်လာပြီး၊ “ခေတ္တကြွပါ”လို့လာပင့်ကြတယ်။
ဘုန်းကြီးကလည်း သူတို့ကျေနပ်အောင်လိုက်သွားတယ်။ ကျောင်းက
နှစ်ဖာလုံလောက်ဝေးတဲ့ လယ်ကွင်းထဲရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီလာပင့်တဲ့
ဘုန်းကြီးက ဘုန်းကြီးရဲ့လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီးတော့ “အရှင်ဘုရား
ဟာ”ရဟန္တာ၊ ရဟန္တာလို့ကျော်ကြားတယ်၊ ဟုတ်မဟုတ်သိရမှာပေါ့”
လို့ဆိုပြီးသူတပည့်လူဒါယကာကသူတို့ယခင်ကချထားခဲ့တဲ့ ဓါတ်ဆီပုံးကို
ယူလာပြီးဖွင့်လိုက်တယ်။ ဓါတ်ဆီနဲ့ရတော့ အင်း ဘုန်းကြီးကိုသူတို့
မီးရှို့တော့မှာပဲလို့ဘုန်းကြီးသိလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ချက်ချင်းပဲ “ငါ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့်
ပရိက္ခရာသင်္ကန်းများတစ်နာရီ အတွင်း မပျက်စီးစေသတည်း။
”ဟုအဓိဌာန်ပြု၍ နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားလိုက်တယ်။ “သူတို့က
ဓာတ်ဆီလောင်းပြီးမီးရှို့ပြီးတာနဲ့ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။ တစ်နာရီပြည့်လို့
သတိပြန်ရတော့ဘုန်းကြီးကြည့်တဲ့အခါမှာ ဘုန်းကြီးမှာ မီးလောင်တာ
ဘာမှမရှိဘူး၊ သင်္ကန်းလဲမလောင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲဘုန်းကြီးလဲကျောင်းကိုပြန်လာ
ခဲ့တယ်။အဲဒါ နိရောဓသမာပတ်ပေါ့”ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးမိတ္ထိလာမြို့ ရေလည်ကျောင်းတွင်
ဝါဆိုတော် မူစဉ်ကဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့သ၌ ဆွမ်းခံကြွတော်မူစဉ်အရက်မှူး
၍ ရမ်းကားနေသောကုလားစစ်သားတစ်ယောက်သည် မြင်းကို
တရကြမ်းစီး၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအားဝင်၍ တိုက်လေသည်။
ဆရာတော်ဘုရားကြီးကကြံကြံခံပြီး ခြေစုံရပ်၍ မေတ္တာဘာဝနာများ
ပို့သနေရာတစ်ရှိန်ထိုးပြေးဝင်လာသောမြင်းသည် ဆရာတော်ဘုရား
ကြီး၏ရှေ့တော်သို့ရောက်သောအခါခြေစုံကန်ပြီး ဖဒပ်ရပ်နေတော့သည်။
ထိုစဉ်မြင်း၏ပါးစပ်မှအမြှုပ်များ သပိတ်ဖုံးပေါ်သို့ ကျနေတော့၏။

သပိတ်သာအဖုံးမပါလျှင် ဆွမ်းများသွန်ပစ်ရမည်မှာ သေချာလှပေသည်။
(ထိုစဉ်က မြန်မာပြည်ကို ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့များအုပ်စိုးနေချိန်ဖြစ်ပေသည်။)

တစ်ချိန်တွင်လည်း မင်းဘူးမြို့မှ တရားဟောပြောပြီးလျှင်ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးနှင့် နောက်ပါသံဃာတော်တစ်ပါးသည် သင်္ဘောနှင့်
ပြန်ကြွလာခဲ့၏။ လမ်းခရီးတွင် ကျောက်မီးသွေးမှစီးစလောင်လေသည်။
သင်္ဘောအပေါ်ထပ်မှ ခရီးသည်များအောက်ထပ်သို့ပြေးဆင်းသွားကြ၏။
သင်္ဘောပေါ်တွင် စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးနှင့်တပြည့် သံဃာတော်တစ်ပါး
ထမင်းဆိုင်ရှင်တစ်ယောက်သာကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့်အတူ
ပါသောသံဃာတော်ကအသက်ကယ် ဗောကွင်းကိုသွား၍ယူထားလေ၏။
မီးငြိမ်း၍ သင်္ဘောဆက်လက် ထွက်ခွာလာရာဆရာတော်ဘုရားကြီးက
“တိုက်အုပ်ဆရာတော်ဟာ ဗောကွင်းသရဏဂစ္ဆာမိဖြစ်နေပြီ”
ဟုမိန့်တော်မူလေသည်။

ဤအကြောင်းအရာများကား (ဦးသာသနဝိသုဒ္ဓိရေးသားတော်
မူသောရဟန္တာအရိယာများ၏ ထေရုပ္ပတ္တိ) မှရေးသားချက်များဖြစ်
ပါသည်။

(ဤကားလက္ခဏာဆရာကြီးဆရာစန္ဒ၏ ဘဝနှင့် အတွေ့အကြုံစာအုပ်မှ
ရေးသားထားချက်ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြချင်းဖြစ်ပါသည်။)

မူလသံအင်းဂူဆရာတော် ဦးဥက္ကဋ္ဌ
၁၂၄-၁၃၃၅

သံအင်းဂူဆရာတော်ကြီးသည် စစ်ကိုင်းတိုင်း မြင်းပူမြို့နယ် မူးဝရွာ တောင်ကျေးရွာနေ အဘ-ဦးသော်တာနှင့်ရန်ကုန်တိုင်းမှော်ဘီမြို့နယ် နောက်ကျန်းကျေးရွာ အမိ-ဒေါ်မယ်အံ့ တို့က နောက်ကျန်းကျေးရွာတွင် ၁၂၇၅ခုနှစ် တပေါင်းလဆန်း(၁၁)ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဖွားမြင်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ငယ်နာမည်မှာမောင်အောင်ထွန်းဖြစ်၍ မွေးချင်းမောင်နှမ (၇)ယောက်တွင် တတိယမြောက်သားဖြစ်သည်။ အသက်(၁၅)နှစ်အရွယ်မှ(၄၆)နှစ်ထိတိုင်အောင် အိမ်ထောင်လေးဆက်ဖြင့်ဘဝကို ကြမ်းတမ်းစွာ အမျိုးမျိုးကျင့်လည်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ ဘဝဝမ်းကြောင်းပြည့်စုံမှုလုံမှုမရှိသောကြောင့် ဓားပြတိုက်၍ဇနီးနှင့် သားသမီးများကိုရှာဖွေလုပ်ကြွေးခဲ့ရသည်။

၄၆-အရွယ်တွင် မြင်းခြံမြို့ စွန်းသွန်းဂူကျောင်းဆရာတော်ဦးကဝိ၏ ကျင့်စဉ်နှင့်ထေရဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုအကြောင်းပြုကာ သံဝေဂရရှိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၃၂၁-ခု၊ တော်သလင်းလဆန်း(၆)ရက်နေ့မှစ၍ အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း လူသေလျှင်သေ၊ လူမသေလျှင်တရားရဟူသော သဒ္ဓါ သတိ ဇွဲလုံ့လစီရိယဖြင့် ကြိုးစားအားထုတ်တော်မူခဲ့ရာတွင် --

၁။ ၁၃၂၁-ခု၊ တော်သလင်းလဆန်း(၁၁)ရက်နေ့ နေ့လည်(၁၁)နာရီကျော်အချိန် နောက်ကျန်းကျေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသိမ်တော်အတွင်း ပထမမဂ်။

၂။ ၁၃၂၁-ခု၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း(၉)ရက်နေ့ နံနက်(၈)နာရီအချိန် အမကြီးဒေါ်ဖွားစိန်ခြံဝင်း အုတ်နံပင်အောက်ဝယ် ဒုတိယမဂ်။

၃။ ၁၃၂၁-ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော်(၄)ရက်နေ့ ညနေ(၃)နာရီအချိန် အမကြီးဒေါ်ဖွားစိန်ခြံ အုတ်နံပင်နှင့်မလှမ်းမကမ်း ဝါးငူတ်တို့အထက်

ကျင်ကြီးစွန်းနေစဉ် လူဝတ်ကြောင်ဘဝဖြင့် ဓာတိယမဂ်တရားထူးကို ရရှိတော်
မူသည်။

ဦးအောင်ထွန်းသည် တတိယမဂ်ရရှိပြီးချိန်မှစ၍ ဝတ်ဖြူ(ပိတ်
ဖြူ)ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။ ပိတ်ဖြူဝတ်ဖြင့် (၁)နှစ်မျှကြာပြီး ၁၃၂၂-ခုနှစ်၊ တပေါင်း
လတွင် မော်ဘီမြို့နေ ဒါယကာကြီး ဦးစုရအေးမှူးပြုသော ဒါယကာ-ဒါယိကာမ
များ၏ ပစ္စယနဂ္ဂဟာကိုခံယူပြီး ဦးဥက္ကဋ္ဌဟူသောဘွဲ့နာမဖြင့် ရဟန်းအသို့
ကူးပြောင်းခဲ့သည်။

၄။ ၁၃၂၃-ခုနှစ် နယုန်လပြည့်ကျော်(၂)ရက် နံနက်(၈)နာရီအချိန်
ရဟန်းဒါယကာကြီး ဦးစုရနေအိမ်၌ စတုတ္ထမဂ်တရားထူးကိုရရှိတော်မူခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ဖြင့် ဆရာတော်ကြီးသည် စွန်းလွန်းဂုဏျောင်းဆရာတော်
ကြီး၏ ထေရုပ္ပတ္တိကိုဖတ်ရှုပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကြောင့် တရားထူးရကာ
ရဟန်းကိစ္စပြီးစီးခဲ့လေသည်။

၂၀၀၀-ခုနှစ်၊ မတ်လထုတ်

မြတ်မင်္ဂလာစာစောင်မှ

ဆန္ဒပွန်ဖြင့်.....

ဂင်္ဂါဝါဠသဲစုမက ဘုရားအဆူဆူပွင့်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ကျွတ်တမ်းမဝင်နိုင်ခဲ့ကြပါ။ အရိုးတွေလဲတောင်လိုပဲ့ခဲ့ပါပြီ။ မျက်ရည်တွေလည်း ပင်လယ်ရေမကရှိခဲ့ပါပြီ။ ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာတို့ဖြစ်ပျက်အဆက်မပြတ် ဒလစပ် အဆုံးမထင် သံသရာမှာ ကျင်လည်ခဲ့ကြပါတယ်။ စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး သူ့ဘဝသူ ပြန်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဘဝ(၅၀၀)မှာ လူ့ဘဝ(၂)ဘဝဘဲရတယ်လို့ အမိန့်ရှိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် တို့လည်း ဘုရားပွင့်တဲ့အချိန်သာသနာတော်နှင့် တွေ့ကြုံတုံ့ သံသရာဘေးမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း တရားပြသမည့်ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်းတွေရှိတဲ့ ခုချိန်မျိုးမှာ ကိုယ်စိုက်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့နည်းနဲ့ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်သင့်ပါတယ်။ ဒီတရားကိုအားထုတ်မှ ဒဂိုနာသေက လွတ်မှာပါ။

ထို့ကြောင့် လွန်ကဲသောသဒ္ဓါ၊ ကြီးမားသောဝီရိယ၊ မြဲမြန်သော သတိတို့ကို မွေးမြူလျက် ရက်တိုတိုဖြင့် မဂ်ဉာဏ်ဆိုက်အောင် အားထုတ်နိုင်ပြီး တရားထူး၊ တရားမြတ်များရရှိကြ၍ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ရရာရကြောင်း အားကောင်းသော အကြောင်းအထောက်အပံ့ကောင်း နှင့်ပြည့်စုံကြပါစေရန် ဓမ္မဒါနပြုအပ်ပါသည်။

ယောဂီ သက်နိုင်

ရတနာ

- ◆ လောကီရတနာဖြစ်တဲ့
ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားသည်
လူတိုင်းနှင့်မထိုက်တန်တဲ့အတွက်
လူတိုင်း၌မရှိနိုင်။
- ◆ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားထက်အဆပေါင်းများစွာတန်ဖိုးရှိတဲ့
ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာသည်
လူတိုင်းနှင့်မထိုက်တန်သည့်အတွက်
လူတိုင်းမဆည်းကပ် မကိုးကွယ်နိုင်ကြပါ။
- ◆ ဆည်းကပ်ကြီးမားဆော့မွှားဆာ
ဆည်းကပ်ကြီးကွယ်ခွင့်ပြီ၏။
ဆည်းကပ်ကြီးကွယ်ခွင့်ရကြပြီ၏။

စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီးဩဝါဒ
ကောက်နုတ်ချက်

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ ပါဠိလာရိသည်အတိုင်း

**အသုမ္ပုနိသမ္ပုတုဋ်
တရားအသုသညံ
အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏**

စကြာဝဠာတစ်တိုက်လုံး ဗြဟ္မာပြည်အထိ အပြည့် အကျပ်ရှိနေ
သည့် ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓိ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ကို တစ်ပါးလျှင်
သင်္ကန်းတစ်စုံကျစီ လှူဒါန်းခြင်းသည် လေးပါးဒရီသော
မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူသည့် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို သင်ကြား
ပြသဖြန့်ဖြူးရသည့် ဓမ္မဒါနကုသိုလ်၏ ၂၅၆ စိတ်၊ စိတ်လျှင်
တစ်စိတ်ကိုမျှ မမီနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မဒါနပြုသူများသည်
အမြတ်ဆုံးဒါနရှင်ကြီးများ ဖြစ်နိုင်ပါသည်ဆိုသည်အတိုင်း လှူတန်း
ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင်

- မြတ်စွာဘုရားဟော အာနာပါနဿတိ
 - စွန်းလွန်းဂူကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး
 - ဆရာတော်ကြီး ဦးကျော်ဒင် လူ့ဘဝဖြစ်စဉ်
 - ဦးသောဘဏ-တိုက်အုပ်ဆရာတော်
 - ရန်ကုန် ကမ္ဘာအေးဆရာတော်-ဦးဝိနယ
 - ဦးတိလောကသာရဆရာတော်
 - ဆရာတော် ဦးနိစ္စလ
 - ဘဒ္ဒန္တဩဘာသာတိဝံသ၊ ဖျာပုံတိုက်သစ်
 - ဦးသုန္ဒရ ဘောက်ထော်စွန်းလွန်းဆရာတော်
 - ဆားတောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
 - မြင်းခြံ ရတနာသီရိဆရာတော်
 - ဦးသာသနဝိသုဒ္ဓိ(ကျမ်းပြု)ဆရာတော်
 - မတ္တရာဆရာတော်ကြီး ဦးဇေန
 - လယ်တီဆရာတော်ကြီးတပည့်
- သစ်ချတောင်ဆရာတော်၏
ဝင်လေထွက်လေရှုမှတ်နည်းများပါဝင်သည်။

ဓမ္မဒါနကုသိုလ်၌

ဒေါ်ခင်စိုးဝင်း (မိသားစု)

အိမ်မြေအကုသိုလ်ဆောင်

၀၅၇

09-2015321

၅၀၀၅၇
၇၁၃၁